

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2112	Κυριακὴ Γ' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23) 5 Αὐγούστου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Κύριε, ἐλέησόν με

«Προσηλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπετῶν αὐτὸν καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν...» (Ματθ. 17,14-15)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, καὶ πάλι βρίσκομαι ἐνώπιόν σας. Ἄς ἔχη δόξα ἡ ἁγία Τριάς, ποὺ με ἀξιώνει γιὰ μία ἀκόμη φορά, τελευταία ἴσως, νὰ βρεθῶ στὴ θέσι αὐτή.

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς μιλήσω καὶ θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ κάνετε λίγη ὑπομονή, γιὰ ν' ἀκούσετε λόγια, ποὺ ἴσως τὰ ἔχετε ἀκούσει καὶ ἄλλοτε εἴτε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας εἴτε ἀπὸ τοὺς δασκάλους σας. Ἄς τ' ἀκούσετε ἀκόμη μιὰ φορά. **Τὸν καλὸ τὸ λόγο νὰ τὸν ἀκούτε πάντοτε**, τὰ ἄσχημα λόγια ποτέ.

Θὰ μιλήσουμε ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου. Ἄλλὰ **τὸ Εὐαγγέλιο**, ἀγαπητοί μου, εἶνε ὠκεανὸς θείων νοημάτων· εἶνε ἓνα μεταλλεῖο χρυσοῦ πού, ὅσοδήποτε χρυσάφι καὶ ἂν βγάλουμε, οἱ φλέβες του μένουν ἀνεξάντλητες· εἶνε μιὰ πηγὴ, ποὺ ὅσο νερὸ καὶ νὰ πάρουμε, δὲν στερεύει· εἶνε ὁ ἄρτος, ὃχι ὁ γήινος ἀλλὰ ὁ ὑπερφυσικός, ὁ πνευματικός, ὁ ἄρτος με τὸν ὁποῖο κατὰ τὸν ἅγιο Γρηγόριο τὸν Θεολόγο «τρέφονται ψυχαὶ Θεὸν πεινῶσαι», ψυχὲς δηλαδὴ ποὺ πεινοῦν τὸ Θεό. Καὶ ὅπως ἡ μάνα παίρνει τὸ ψωμί, τὸ κόβει σὲ φέτες καὶ μικρὰ κομμάτια καὶ τὸ δίνει στὸ παιδί, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, μάνα στοργικὴ, παίρνει τὸ πνευματικὸ ψωμί, τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο, καὶ με τὴν ἔρμηνεῖα τῆς τὸ κάνει λιανὰ κομματάκια.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο εἶνε δέκα στίχοι (βλ. Ματθ. 17,14-23). Ποιὸν ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἐρμηνεύσουμε; **Κάθε στίχος** μᾶς δίνει ἀφορμὴ γιὰ ἀνάπτυξι καὶ ἐνὸς σπουδαίου θέματος.

● Ἄν εἶχα μπροστά μου νέους καὶ νεές, θὰ ἔλεγα **στὰ νιάτα** τῆς ἐποχῆς μας· Παιδιά τοῦ αἰῶνος τούτου, τῆς ἐπιστήμης καὶ τῶν πυραύλων, παιδιά ποὺ τρέχετε σὰν ἄλογα ἀχαλίνωτα καὶ πληγώνεστε πάνω στὰ βράχια τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ κακοῦ, ρίξτε ἓνα βλέμμα στὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο· εἶνε –τί νομίζετε– ἡ

φωτογραφία τῆς σύγχρονης νεολαίας. Γιατὶ μιλάει γιὰ ἓνα νέο ποὺ σεληνιαζόταν, ἀφρίζε κ' ἔπεφτε πότε στὸ νερὸ καὶ πότε στὴ φωτιά (βλ. ἔ.ἀ. 17,15). Ἔτσι εἶνε καὶ οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς μας, δαιμονιζόμενοι, ὅπως θὰ ἔλεγε κάποιος σπουδαῖος Ῥώσος συγγραφέας.

● Ἄν εἶχα μπροστά μου **γονεῖς**, δυστυχισμένους γονεῖς τῆς ἐποχῆς μας, με παιδιά ἀνυπότακτα ποὺ δὲν τοὺς ἀκοῦνε ἀλλὰ ποτίζουν κάθε μέρα τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα με φαρμάκι, θὰ τοὺς ἔλεγα· **Φέρτε ἐγκαίρως τὰ παιδιά σας στὸ Χριστό** (βλ. ἔ.ἀ. 17,17)· εἶνε ὁ μόνος παιδαγωγός, ὁ μόνος διδάσκαλος καὶ ὁ μόνος Σωτήρας τῆς νεότητος.

● Ἄν εἶχα μπρός μου **ἀσκητὰς**, ποὺ ζοῦνε στὶς φωλιές τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ στὰ ἄλλα ἱερὰ μοναστήρια, θὰ τοὺς ἔλεγα· Πατέρες τῆς ἐρήμου, καλόγεροι καὶ ἡγούμενοι, γιατί ἀφήσατε καὶ σκούριασαν τὰ δυὸ μεγάλα ὄπλα σας; Τὰ ὄπλα αὐτά, ποὺ ἔχετε ὃχι μόνο ἐσεῖς ἀλλὰ καὶ κάθε Χριστιανὸς κ' εἶνε τώρα σκουριασμένα, ἂν τὰ πάρετε πάλι στὰ χέρια σας καὶ τὰ στιλβώσετε, θὰ κάνετε θαύματα· τὸ ἓνα εἶνε ἡ προσευχὴ καὶ τ' ἄλλο ἡ νηστεία, κατὰ τὸ λόγο τοῦ Κυρίου «*Τοῦτο τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ*» (ἔ.ἀ. 17,21).

● Ἄν εἶχα ἐδῶ τοὺς **ιερεῖς**, τοὺς **θεολόγους**, τοὺς **ιεροκήρυκες**, τοὺς **ἐπισκόπους** τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔλεγα· Ἀδελφοί μου, μέσα στὸ εὐαγγέλιο εἶνε ἡ φωτογραφία μου καὶ φωτογραφία μας. Τὸ κακὸ αὐξήθηκε στὴν ἐποχὴ μας· δὲν εἶνε πιά ρυάκι, ἔγινε Δούναβις ποταμός· δὲν εἶνε πιά χαλικάκι, ἔγινε βουνὸ πελώριο. Ἄλλὰ τί λέει ὁ Κύριος· Ἄν ἔχετε ἓνα κουκκί πιστι, θὰ πῆτε στὸ βουνό, Ξερριζώσου ἀπὸ ἴδω καὶ πήγαινε ἐκεῖ, καὶ θὰ πάη (βλ. ἔ.ἀ. 17,20)· θὰ τὸ ἀρπάξη τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ τὸ ρίξη μέσ' στὸ πέλαγος σὰν νὰ ἔνε χαλικάκι. Τί ἐννοεῖ τὸ εὐαγγέλιο λέγοντας ὅτι με τὴν πίστι

μπορεί να ξερριζώνουμε βουνά; Βουνά εἶνε οἱ **ἁμαρτίες**. Σήμερα πλέον δὲν εἶνε χαλικάκια, μικρὰ ἁμαρτήματα, ἀλλὰ βουνὰ τεράστια· ἀποφυγὴ τῆς τεκνογονίας, ἐκτρώσεις, γυμνισμός, πλεονεξία, φιλαργυρία - τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα, ἀπιστία, ἀθεΐα... Ὅλα αὐτὰ πιέζουν τὴν καρδιά. Ποιός μπορεῖ νὰ τὰ ξερριζώσῃ; Ἐμεῖς; Ἄν εἶχαμε τὴν πίστι τῶν ψαράδων τῆς Γαλιλαίας, τῶν ἁγίων ἀποστόλων, καὶ τῶν ἁγίων προπατόρων μας, θὰ κάναμε τὸ θαῦμα. Οἱ ἀπόστολοι ξερρίζωσαν τὸ βουνὸ τῆς εἰδωλολατρίας, καὶ οἱ ἅγιοι τῆς τουρκοκρατίας Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, Ἀρσένιος ὁ ἐν Πάρῳ τίναξαν τὸ ζυγὸ τῆς σκλαβιάς, ποὺ σὰν βουνὸ πελώριο πίεζε τὶς καρδιές τῶν Ἑλλήνων πεντακόσα χρόνια· αὐτὸ φαινόταν ἀδύνατον, κι ὅμως μιὰ φούχτα φτωχοὶ κι ἀδύναμοι ἀγωνίστηκαν καὶ ἡ πατρίδα μας ἐλευθερώθηκε. Αὐτὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα: **ὁποιος ἔχει πίστι, ξερριζώνει βουνά.**

● Ἄν τέλος εἶχα μπροστὰ μου ὄχι ἀνθρώπους τῆς ἐπαρχίας καὶ τῆς ὑπαίθρου, ἀλλὰ τῆς Ἀθήνας καὶ **τῶν μεγαλουπόλεων** ποὺ κατήντησαν Σόδομα καὶ Γόμορρα, θὰ ἔπαιρνα ἄλλο ῥητὸ τοῦ εὐαγγελίου καὶ θὰ ἔλεγα· «**Ἦ γενεὰ ἀπιστος καὶ διεστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;**» (ἐ.ἀ. 17,17).

* * *

Ἄλλα τώρα ἔχω μπροστὰ μου ἐσᾶς, ποὺ με γνωρίζετε καλά· καί, μολονότι πρέπει νὰ μιλήσω, ἐγὼ αἰσθάνομαι δυσκολία· νιώθω πὼς τώρα **πρέπει νὰ σιωπήσω**, δὲν πρέπει νὰ κηρύξω. Γιατί; Γιὰ δύο λόγους.

✓ Ἄν διαβάσετε τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ εἶδατε ὅτι μιὰ φορὰ ὁ Χριστὸς πῆγε στὸ χωριό του, στὴ Ναζαρέτ. Μαζεύτηκαν οἱ συγχωριανοὶ καὶ μεταξύ τους ἔλεγαν· –Ἦρθε ὁ γυιὸς τοῦ μαραγκοῦ, ποὺ σὰν παιδιὰ παίζαμε ἐδῶ μαζί· πᾶμε νὰ δοῦμε τί θὰ πῆ... Καὶ τὸν ἄκουσαν. Ἄλλα τὸν πίστεψαν; Δὲν τὸν πίστεψαν. Ὅταν ὁ Χριστὸς τοὺς εἶπε μερικὲς πικρὲς ἀλήθειες, ὅταν ἄνοιξε τὴν ἁγία Γραφή καὶ τοὺς ὑπέδειξε τὰ καθήκοντά τους, ὅλοι ἐκεῖ, μικροὶ - μεγάλοι, –ἀπίστευτο– πήραν λιθάρια νὰ τὸν λιθοβολήσουν! Καὶ τότε ὁ Χριστὸς εἶπε τὸ λόγο ἐκεῖνο, ὅτι «**Οὐδεὶς προφήτης δεκτὸς εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ**» (βλ. Λουκ. 4,24). Καὶ ἂν τὸ εἶπε αὐτὸ ὁ Χριστὸς, πὼς εἶνε δυνατόν ἐγὼ ν' ἀποτελέσω ἐξαίρεσι τοῦ κανόνος; Αὐτὸς εἶνε ὁ ἕνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο θέλω νὰ σιωπήσω.

✓ Ὁ δεῦτερος λόγος εἶνε, ὅτι **με κατέχει βαθειὰ συγκίνηση**. Ἀναπολῶ ἀνθρώπους ποὺ γνώρισα καὶ τώρα ἔχουν ἀναχωρήσει γιὰ τοὺς οὐρανοὺς, καὶ μιὰ μελαγχολία καταλαμβάνει

τὴν ψυχὴ μου. Ποῦ εἶνε οἱ παλαιοί; Ποῦ εἶνε οἱ πατεράδες καὶ οἱ παπποῦδες μας; (ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου δὲν με λυπόταν – πατεράδες ποὺ χαϊδεύουν τὰ παιδιὰ τους δὲν κάνουν καλὰ· ἀγαποῦσε, ἀλλ' ὅταν ἔκανα καμμιά ἀταξία, ἦταν φόβος καὶ τρόμος). Ποῦ εἶνε οἱ εὐλαβεῖς ἱερεῖς, ποὺ μᾶς ἀγίαζαν; Ποῦ εἶνε οἱ καλοὶ ἐπίτροποι, ποὺ «πολλὰ ἐκοπίασαν» (πρβλ. Ῥωμ. 16,12) ὑπηρετώντας χρόνια τοὺς ναοὺς μας ἀνιδιοτελῶς; Ποῦ εἶνε οἱ ψαλτάδες, ποὺ μόλις χτυποῦσε ἡ καμπάνα ἔρχονταν νὰ ποῦν τὸν Ἐξάψαλμο μὲ κατάνυξι κι ἀνέβαιναν στὸ στασίδι νὰ ψάλουν μὲ ἱεροπρέπεια; Ποῦ εἶνε οἱ δασκάλοι μας; Ποῦ εἶνε ὄλοι αὐτοί; Δὲν βρίσκονται πλέον μεταξύ μας. Ζοῦμε μὲ τὶς ἱερὲς ἀναμνήσεις τους καὶ γονατίζουμε μπροστὰ στοὺς τάφους τους. Γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο παίρνω ἕνα μόνο λόγο, τὸ «**Κύριε ἐλέησον**», τὸ «**Κύριε ἐλέησον**!» (Ματθ. 17,15).

Ἐλεος, Κύριε! Ζητῶ τὸ ἔλεός σου γιὰ ὅλους, ζῶντας καὶ νεκρούς, γιατί ὄλοι ἔχουμε ἀνάγκη ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Εἶσαι **νέος**; φύλαξε τὴ σημερινὴ φωτογραφία σου, γιατί θὰ περάσουν χρόνια καὶ θὰ γίνῃς ἀγνώριστος. Ποῦ τὸ κάλλος, ἡ ὁμορφιά, ἡ δύναμι; «**Ἦς ἄνθος μαραίνεται καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται**» κάθε ἄνθρωπος (Νεκρ. ἀκολ.). Εἶσαι **πλούσιος**; «**Πλούσιοι ἐπτώχευσαν καὶ ἐπέινασαν...**» (Ψαλμ. 33,11). Τροχὸς εἶνε ἡ ζωὴ. Αὐτὸς ποὺ σήμερα εἶνε ζητιάνος αὔριο μπορεῖ νὰ 'νε βιομήχανος, κι ὁ ἄλλος ποὺ σήμερα εἶνε πλούσιος, αὔριο νὰ 'νε φτωχός. Εἶσαι **ὑγιής**; Περίμενε τὴν ἀσθένεια, καὶ μάλιστα –μὴ φοβᾶστε, μὴν τρέμετε– τὴν ἀσθένεια ποὺ εἶνε ἡ μάλιστα τῆς ἀνθρωπότητος καὶ δὲν μπόρεσε ἀκόμη ἡ ἐπιστήμη νὰ τὴ νικήσῃ· ἐννοῶ τὸν καρκίνο. Εἴμαστε ἐδῶ πεντακόσοι ἄνθρωποι; Τὸ ἕνα πέμπτο (1/5) θὰ πεθάνουμε ἀπὸ τὴν ἀσθένεια αὐτή, ἐκτὸς ἐὰν δώσῃ ὁ Θεὸς καὶ βρεθῇ τὸ φάρμακο.

Δώσε τὸ ἔλεός σου, Θεέ μου, στοὺς λίγους γεωργούς μας, ποὺ εἶνε ἡ ρίζα τῆς ἀνθρωπότητος· ἔλεος στοὺς λίγους βοσκούς, ποὺ πάνω στὶς ράχες λένε ἀκόμα τὰ τραγούδια σου· ἔλεος στὰ παιδιὰ μας, ποὺ κινδυνεύουν νὰ γίνουν Δανοὶ καὶ Σουηδοί· ἔλεος στοὺς γονεῖς, ποὺ μοχθοῦν γιὰ τὰ παιδιὰ τους· ἔλεος στοὺς δασκάλους, ἔλεος στοὺς ἱερεῖς, ἔλεος στοὺς ἀρχιερεῖς, ἔλεος σὲ ὄλους.

Ξέχασα ἕναν! Ποιόν; Αὐτὸ ποὺ εἴμαστε ὄλοι. **Ἐλεος, Θεέ μου, γιὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς**. Καὶ ποιός δὲν εἶνε ἁμαρτωλός; Ὁ Θεὸς θὰ μᾶς δικάσῃ ὄχι γιατί ἁμαρτάνομε, ἀλλὰ γιατί δὲν μετανοοῦμε. Θεέ μου Θεέ μου, ποιός μετανοοῦ!...

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2113	Μεταμόρφωσις τοῦ Σωτήρος Δευτέρα 6 Αὐγούστου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Γιὰ νὰ δῆς τὸν ἥλιο, πρέπει νὰ ἔχης μάτια

«Καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς» (Ματθ. 17,2)

Σήμερα ἐορτὴ καὶ πανήγυρις, ἀγαπητοί μου. Ἐορτάζει ὄχι ἓνας ἅγιος ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς τῶν ἁγίων, ὄχι ἓνας δοῦλος ἀλλὰ ὁ **Ἀφέντης**, ὅπως λένε οἱ ἀπλοῖ, ποὺ δὲν ξέρουν γράμματα μὰ νιώθουν τὴ θρησκεία μὲ τὴν καρδιά τους.

Πῆγα σ' ἓνα χωριὸ κ' ἐκεῖ μοῦ λέει μιὰ ἀπλοϊκὴ γυναίκα· –Καλὰ τὰ λέτε σεῖς, ἀλλὰ νὰ δοῦμε καὶ τί λέει ὁ Ἀφέντης. –Ποιὸς Ἀφέντης, τῆς λέω, ὁ ἄντρας σου; –Ποιὸς ἄντρας μου; ἓνας εἶνε ὁ Ἀφέντης, ὁ **Χριστός**, ποὺ κυβερνᾷ τὰ σύμπαντα... Ἦταν πιστὴ γυναίκα.

Σήμερα λοιπὸν ἐορτάζει ὁ **δεσπότης** Χριστός. Γι' αὐτὸ καὶ αὐτὴ **ἡ ἐορτὴ λέγεται δεσποτικὴ**, εἶνε ἐορτὴ τοῦ Δεσπότη.

Θὰ μιλήσω ἀπλᾶ, νὰ μὲ καταλάβετε.

Τί ἔδειξε σήμερα ὁ Χριστός, ἀγαπητοί μου; Ἦδειξε τὴν «δόξαν» του. Τί θὰ πῆ «δόξα» του; Νά, ἄνοιξε μιὰ στιγμή τὸ παλάτι του καὶ φάνηκε τὸ μεγαλεῖο του. Ἦχει **παλάτι** ὁ Χριστός!

Μοῦ ἔλεγε κάποτε ἓνας βλάχος· –Ὅταν ζοῦσε ὁ **βασιλιάς Γεώργιος ὁ Β'**, εἶχε περάσει ἀπ' τὸ χάνι μου καὶ τοῦ ἴδωσα κ' ἔφαγε πεπόνι. Μετὰ τοῦ ἔγραψα καὶ μὲ δέχτηκε στὴν Ἀθήνα, κι ὅταν μπῆκα στὸ παλάτι, ντρεπόμουν νὰ πατήσω· τί χαλιά, τί ἔπιπλα! –Ἔμεινες πολὺ ἐκεῖ; –Ὅχι, μισὴ ὥρα, ἀλλὰ μοῦ μένει ἀξέχαστο!...

Ὅπως λοιπὸν ἓνας βασιλιάς δέχεται γιὰ λίγο τοὺς ταπεινοὺς ὑπηκόους του καὶ τοὺς μένει ἀξέχαστο τὸ μεγαλεῖο του, ἔτσι κι ὁ ἀφέντης ὁ Χριστός ἄνοιξε σήμερα τὸ παλάτι του, ἄφησε νὰ μποῦν μιὰ στιγμή **οἱ τρεῖς μαθηταί του**· κι αὐτοὶ τόσο **θαμπώθηκαν**, ποὺ δὲν τοὺς ἔκανε καρδιά νὰ φύγουν πιά ἀπὸ κοντὰ του.

Ἦδειξε τὴ «δόξα» του. Ποῦ τὴν ἔδειξε; Πάνω σ' ἓνα βουνό, στὸ Θαβώρ. Ἐκεῖ στὴν κορυφὴ ἔγιναν σήμερα **καταπληκτικὰ πράγματα**.

Ὁ Χριστός ἐδῶ στὴ γῆ ἦταν σὰν **ἓνας ἀπλὸς ἄνθρωπος**. Ἄν τὸν ἔβλεπες, δὲν τοῦ ἴδι-

νες σημασία. Δὲν γεννήθηκε ἀπὸ πλοῦσια μητέρα, δὲν ἔζησε σὲ παλάτια, δὲν εἶχε χρήματα, δὲν ντυνόταν στὰ μεταξωτὰ· φοροῦσε ροῦχα ἀπλᾶ, χωριάτικα, ποὺ ὕφανε μὲ τὰ χέρια τῆς στὸν ἀργαλειὸ ἡ Παναγία μας. Δὲν εἶχε ἄμαξα, οὔτε κἂν γαϊδουράκι. Τὴν ἡμέρα τῶν Βαΐων κάποιος τοῦ δάνεισε ἓνα γαϊδουράκι, ἀνέβηκε στὴ ράχη του καὶ ἔτσι μπῆκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἦταν φτωχὸς - πάμπτωχος, συναναστρεφόταν καὶ κουβέντιαζε μὲ τοὺς φτωχοὺς χωριάτες, τοὺς ψαρᾶδες, τὰ μικρὰ παιδιά, τὶς ἀπλοϊκὲς γυναῖκες. Ποιὸς μποροῦσε νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ Θεός; Κανείς.

Σήμερα ὁμως **ἔδειξε τὴ δόξα του**. Πῶς; Ἐνῶ συνωμιλοῦσε μὲ τοὺς τρεῖς ἀποστόλους, ξαφνικὰ ἡ μορφή του ἄλλαξε. «Ἦλαμψε», λέει τὸ εὐαγγέλιο, «τὸ πρόσωπό του σὰν τὸν ἥλιο καὶ τὰ ροῦχα του ἔγιναν ἄσπρα σὰν τὸ φῶς» (Ματθ. 17,2), πιὸ λευκὰ κι ἀπὸ τὸ χιόνι. Καὶ μόνο αὐτό; Δεξιὰ κι ἀριστερά του παρουσιάζονται δυὸ μεγάλοι προφῆτες, ὁ Μωσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, ποὺ εἶχαν πεθάνει ὁ ἓνας 1.500 καὶ ὁ ἄλλος 900 χρόνια πρὸ Χριστοῦ. Καὶ τώρα νάτοι ἐκεῖ ὀλοζώντανοι κουβεντιάσουν μαζί του. Ὁ Πέτρος βλέποντας τὸ θαυμάσιο αὐτὸ θέαμα ἐνθουσιάστηκε καὶ λέει· Κύριε, τί ὥραϊα εἶνε νὰ μείνουμε γιὰ πάντα ἐδῶ! ἄς φτειάζουμε τρεῖς σκηνές, μία γιὰ σένα, μία γιὰ τὸ Μωυσεῖ, καὶ μία γιὰ τὸν Ἡλία (βλ. Ματθ. 17,4). Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, τοὺς σκέπασε ἓνα φωτεινὸ σύννεφο, καὶ μέσα ἀπὸ 'κεῖ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ οὐρανοῦ Πατρὸς νὰ λέῃ· «*Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε*» (ἐ.ἀ. 17,5).

Ἄπ' ὅλα τὰ περιστατικὰ τῆς Μεταμορφώσεως, ἀγαπητοί μου, **θὰ σταθοῦμε σὲ ἓνα**. Γιατὶ ἂν θελήσουμε νὰ ποῦμε πολλὰ καὶ θεολογικὰ, θὰ 'νε δύσκολο. Ὅπως ἡ μάνα μασάει τὴν τροφή γιὰ νὰ μπορέσῃ τὸ παιδί νὰ τὴν καταπιῇ,

ἔτσι κ' ἐμεῖς θὰ προσπαθήσουμε νὰ τὰ κάνουμε λιανὰ, γιὰ νὰ καταλάβετε κάτι ἀπὸ τὴν ἑορτή.

Λέει τὸ εὐαγγέλιο ὅτι «*ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος*», τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ ἔλαμψε σὰν τὸν ἥλιο. Ἄν παρατηρήσετε τὴν εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως –γιατὶ ὅλα στὴν ἐκκλησία ἔχουν σημασία–, θὰ δῆτε ὅτι γύρω ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ εἶνε ζωγραφισμένος ἕνας κύκλος φωτεινός, ὁ Χριστὸς εἶνε μέσα σ' ἕνα δίσκο πού ἐκπέμπει ἀκτίνες. Γιατί; Γιατὶ ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης. Ἄπ' ὅλα τὰ πράγματα πού υπάρχουν στὸν κόσμο ἐκεῖνο πού εἰκονίζει καλύτερα τὴν **θεϊκὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ** εἶνε ὁ ἥλιος.

Τί εἶνε αὐτὸς ὁ ἥλιος; Δὲν τὸ σκεπτόμαστε· ἀνατέλλει, μὰ ποιὸς λέει «Δόξα σοι, ὁ Θεός»; Ὁ φυσικὸς ὁ ἥλιος φαίνεται σὰν μιὰ μπάλλα ἀπ' αὐτὲς πού παίζουν τὰ παιδιά, ἀλλὰ εἶνε ἕνα τεράστιο πύρινο σῶμα, ἕνα ἀστέρι ὄλο φωτιά. Πῶς καίει; μὲ βενζίνα, μὲ κάρβουνο, μὲ πυρηνικὴ ἐνέργεια; Μυστήριο. Καίει χιλιάδες τώρα χρόνια, κ' ἔχει θερμοκρασία 6 - 7 χιλιάδες βαθμούς. Ἄν πέση πάνω του ἕνα βουνό, τὸ λειώνει· ἂν πέση ἄνθρωπος, γίνεται ἀτμός – πού νὰ πλησιάση κανεὶς ἐκεῖ! Πῶς στέκεται ἐκεῖ πέρα; Ποιὸς τὸν ἔφτειαξε, ποιὸς τὸν δημιούργησε; Ὁ Θεός! δὲν ὑπάρχει ἄλλη ἀπάντησι· φτάνει ὁ ἥλιος ν' ἀποδείξη τὴν ὕπαρξί του.

Κάποιος φοιτητῆς τῆς ἰατρικῆς πῆγε σ' ἕνα χωριὸ καὶ ἔλεγε στοὺς χωρικούς· Τώρα πιά **ἡ ἐπιστήμη ἀπέδειξε, ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός...** Τὴν ὥρα ἐκείνη περνοῦσε ἀπὸ ἕνα παπᾶς ὀλιγογράμματος μὰ πιστός, καὶ τοὺς ρωτᾷει –Τί λέει αὐτὸς ἐδῶ;–«Ποιὸς τὸν εἶδε», λέει «τὸ Θεό;». –Ἔτσι ἔ;... Ἦταν μεσημέρι, Ἰούλιος μῆνας, ὁ ἥλιος ἔλειωνε τὶς πέτρες. Πλησιάζει ὁ παπᾶς τὸ νεαρὸ καὶ τοῦ λέει· –Ἐλα, σὲ παρακαλῶ, ἀνέβα σ' αὐτὸ τὸ πεζούλι καὶ κοίταξε τὸν ἥλιο. –Τί λές, παππούλη, τὸν ἥλιο νὰ κοιτάξω; στραβώθηκα! –Ἄ λοιπόν, τὸν ἥλιο δὲν μπορεῖς νὰ τὸν δῆς, καὶ ἔχεις τὴν ἀξίωσι νὰ δῆς Ἐκεῖνον πού ἔκανε τὸν ἥλιο;...

Ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔχει μιὰ θαυμασία ὁμιλία στὴ σημερινὴ ἑορτή. Ἐκεῖ λέει τὸ ἐξῆς. Ὅ,τι εἶνε ὁ ἥλιος στὴ φυσικὴ ζωὴ, αὐτὸ εἶνε ὁ Χριστὸς στὴν πνευματικὴ ζωὴ· **εἶνε τὸ φῶς τοῦ κόσμου**. Ὁ ἥλιος διώχνει τὸ σκοτάδι ἀπὸ τὴν πλάσι, καὶ ὁ Χριστὸς διαλύει τὴν πλάνη καὶ τὴν ἁμαρτία ἀπὸ τὶς καρδιές.

Ἀλλὰ **γιὰ νὰ δοῦμε τὸν ἥλιο χρειάζονται μάτια**· ἕνας τυφλὸς δὲν βλέπει τίποτα. Ἔτσι καὶ γιὰ νὰ δῆ κάποιος τὸ Χριστό, πρέπει νὰ ἔχη μάτια. Ὅχι τὰ μάτια αὐτά, τὰ φυσικά· τέτοια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα. Κι αὐτὰ τὰ μάτια βέβαια ἔ-

χουν ἀξία, ἀλλὰ μικρὴ. Ποιὸς ἔχει **μάτια πνευματικά**, ὅπως ἔχουν οἱ ἅγιοι! ποιὸς ἔχει μάτια σὰν τῶν ἁγίων ἀποστόλων, τοῦ ἁγίου Νικολάου, τῆς ἁγίας Βαρβάρας, τῆς ἁγίας Ἑλένης...!

Ρωτᾷτε, ποιὸς ἔχει τὰ μάτια αὐτά; Ὅποιοι πιστεύει, ὅποιοι ζῆ σύμφωνα μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, **ὅποιοι ἔχει καθαρὴ τὴν καρδίαν** κατὰ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ «*Μακάριοι οἱ καθарοὶ τῆ καρδία, ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται*» (Ματθ. 5,8). Νὰ ποιὸς μπορεῖ νὰ δῆ τὸ Θεό.

Τώρα ἐμεῖς; Ἀλλοίμονο, θὰ μᾶς κάψη ὁ Θεός. Φωνάζω καὶ λένε μερικοὶ ὅτι μιλάω αὐστηρά. Πιστέψτε με, ἀδέρφια μου· ὅ,τι λέω, τὸ λέω πρῶτα γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Φύγαμε μακριὰ ἀπ' τὸ Θεό. Ἄλλοτε τὴν Κυριακὴ ἦταν ὅλοι στὴν ἐκκλησία, καὶ τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας, ὅταν ὁ παπᾶς κρατοῦσε τὰ ἅγια, –δὲν εἶνε ψέμα– ἔβλεπαν τὸ Χριστό, ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, βούιζαν τ' αὐτιά τους ἀπὸ οὐράνιες φωνές! Τώρα, ὅπως μπαίνουμε ἔτσι καὶ βγαίνουμε· μαῦροι μπαίνουμε μαῦροι καὶ βγαίνουμε. Γιατί; γιατί **δὲν ἔχουμε τὰ πνευματικὰ μάτια**.

* * *

Καὶ μιὰ ἀκόμη παρατήρησι, ἀγαπητοί μου. Βλέπετε τὸν ἥλιο; τί ἡλικία ἔχει; Ἄλλοι λένε μερικὲς χιλιάδες, ἄλλοι λένε μερικὰ ἑκατομμύρια χρόνια. Τὸ βέβαιο εἶνε, ὅτι θὰ ἴρθη μιὰ μέρα πού ὁ ἥλιος θὰ σβήσῃ· τὸ βεβαιώνει ἡ Γραφή (βλ. Ματθ. 24,29), τὸ λέει ἀκόμη καὶ ἡ ἐπιστήμη. Ἐνῶ ὁμως ὁ ἥλιος αὐτὸς θὰ σβήσῃ, κάποιος ἄλλος ἥλιος δὲν θὰ σβήσῃ· ὁ πνευματικὸς ἥλιος, πού ἔνε **ὁ Χριστός, δὲν θὰ σβήσῃ ποτέ**.

Πρὶν πολλὰ χρόνια ἤμουν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ βλέπω ξαφνικὰ κάποιον νὰ τρέχη φωνάζοντας «**Θὰ σβήσω τὸν ἥλιο!...**». Δὲν εἶχε τὰ λογικά του. Σκαρφάλωσε σὲ μιὰ κολώνα κι ἀπὸ ἕκεῖ ἔφτυνε τὸν ἥλιο, μέχρι πού ἤρθε ἡ πυροσβεστικὴ καὶ τὸν κατέβασε. Ταλαίπωρος αὐτός! μὰ πιὸ ταλαίπωροι κάποιιοι ἄλλοι πού λένε «Θὰ καταργήσουμε τὴ θρησκεία, θὰ σβήσουμε τὴν Ἐκκλησία». Ὅσο μπόρεσε ἐκεῖνος νὰ σβήσῃ τὸν ἥλιο μὲ τὸ σάλιο του, τόσο θὰ μπορέσουν κι αὐτοὶ νὰ σβήσουν τὸ Θεό. Μιὰ μέρα καὶ τὰ ἄστρα καὶ ὁ ἥλιος καὶ ὅλα θὰ σβήσουν· ἕνας θὰ μείνη, ἀδέρφια μου, **ὁ ἥλιος Χριστός, πού ποτέ δὲν θὰ βασιλέψῃ**.

Νὰ παρακαλοῦμε τὸ Θεό, ὅταν σβήσῃ αὐτὸς ὁ κόσμος, οἱ ψυχές μας νὰ ἔνε κοντὰ στὸ Θεό· κι ὅταν φύγουμε ἀπὸ τὴ μάταιη αὐτὴ ζωὴ κι ἀνεβοῦμε στὰ γαλάζια παλάτια τ' οὐρανοῦ, **νὰ δοῦμε ἐκεῖ τὸ Χριστὸ πρόσωπο πρὸς πρόσωπο** καὶ μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους αἰώνιως νὰ τὸν ὕμνοῦμε.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2114	Κυριακὴ ΙΑ' Ματθαίου (Ματθ. 18,23-35) 12 Αὐγούστου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Δὲν συγχωρεῖς; δὲν θὰ σωθῆς!

«Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, ποσάκις ἀμαρτήσῃ εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως ἐπτάκις; λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Οὐ λέγω σοι ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά» (Ματθ. 18,21-22)

Τί μᾶς λέει, ἀγαπητοί μου, τὸ εὐαγγέλιο σήμερα; Πολλὰ ὠραῖα πράγματα· διαμάντια εἶνε τὰ λόγια του. Γιά νὰ τὰ προσέξουμε!

Τὸ εὐαγγέλιο μᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε εὐσπλαχνος, ὅτι **ἔχει ἄπειρη ἀγάπη**· ὅταν ἐμεῖς καταφεύγουμε μὲ ταπεινῶσι καὶ συντριβὴ καρδίας στὸ ἔλεός του, ἐκεῖνος συγχωρεῖ ἀκόμη καὶ τὰ πιὸ μεγάλα ἀμαρτήματά μας.

Μὲ τὴ σημερινὴ **παραβολή** ὅμως, τῶν μυρίων ταλάντων (βλ. Ματθ. 18,23-35), ὁ Χριστὸς μας **προειδοποιεῖ ὅλους** ὅτι, ἂν θέλουμε νὰ δεῖξῃ σ' ἐμᾶς τὴ μεγάλη του εὐσπλαχνία, πρέπει νὰ δεῖξουμε κ' ἐμεῖς ἀμέριστη τὴν εὐσπλαχνία μας στὸ συνάνθρωπό μας.

Τὴν ἀφορμὴ γιὰ νὰ πῆ τὴν παραβολὴ αὐτὴ ὁ Χριστὸς τοῦ ἔδωσε τὸ ἐρώτημα ἐνὸς μαθητοῦ του. Εἶνε τὰ λόγια ποὺ ἀκούσατε στὴν ἀρχή· «Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, ποσάκις ἀμαρτήσῃ εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου καὶ ἀφήσω αὐτῷ; ἕως ἐπτάκις; λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Οὐ λέγω σοι ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά» (Ματθ. 18,21-22). Δηλαδή, **ἡ συγχώρησις** δὲν τελειώνει σὲ μερικὲς μετρημένες φορές· **πρέπει νὰ συνεχίζεται** ὅσο διαρκεῖ ἡ ζωὴ μας, γιατί **εἶνε ἀπαραίτητη** στὸ κάθε βῆμα ποὺ κάνουμε. Αὐτὸ λέει ἐδῶ ὁ Χριστὸς γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ σωθοῦμε.

Μᾶς ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς καὶ θέλει τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Κάθε πατέρας θέλει πάντοτε τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ του, καὶ ὁ οὐράνιος Πατέρας θέλει τὴν αἰώνια εὐτυχία μας. Γι' αὐτὸ **μᾶς δίνει συμβουλὲς καὶ ἐντολές**.

Γιὰ νὰ τηρήσουμε λοιπὸν τὴ συμβουλὴ του θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὴν **ἐντολή** του. Ποιά ἐντολή;

Εἶνε, ἀγαπητοί μου, μιὰ εὐκολη, **πολὺ εὐκολη** ἐντολή. Δὲν θὰ σᾶς πῶ νὰ σηκώσετε ἕ-

να βουνό, αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον· ἕνα χαλικάκι θὰ σᾶς δώσω νὰ σηκώσετε σήμερα. Ποιὸς δὲν μπορεῖ νὰ σηκώσῃ ἕνα χαλικάκι; ἀκόμη καὶ τὸ μικρὸ παιδὶ μπορεῖ.

Ἔνα χαλικάκι. Καὶ ὅμως δὲν τὸ σηκώνουμε! Ἐνῶ ἡ ἐντολὴ εἶνε εὐκολη, ὁ δαίμονας δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ τὴν κάνουμε πρᾶξι· μᾶς φαίνεται βουνό. Γιατί; Γιατί ἔχουμε τὸ κακὸ μέσα μας. Ποιὸ εἶνε τὸ χαλικάκι αὐτό; Προσέξτε.

Ἐδῶ στὸν κόσμον **δὲν ζοῦμε μόνοι μας**. Ἐφτείαξε ἔτσι ὁ Θεὸς τὸν ἄνθρωπο ὥστε νὰ μὴ μπορῆ νὰ ζήσῃ μόνος· ὁ ἄντρας ἔχει ἀνάγκη τὴ γυναῖκα, ἡ γυναῖκα ἔχει ἀνάγκη τὸν ἄντρα, τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκη τοὺς γονεῖς, ὁ γείτονας ἔχει ἀνάγκη τὸ γείτονα κ.τ.λ.. Ἔτσι πλησιάζουν, συμβιώνουν, μαζεύονται ὅλοι καὶ σχηματίζονται συνοικίες, χωριά, πολιτεῖες καὶ χῶρες· **δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ κανεὶς μόνος**. Ἐξαίρεσι ἀποτελοῦν ὅσοι ζοῦν στὰ βουνὰ καὶ στὰ μοναστήρια· οἱ ἄλλοι ζοῦμε μέσ' στὴν κοινωνία καὶ συνάπτουμε μεταξύ μας ποικίλες σχέσεις (προσωπικές, οἰκογενειακές, συγγενικές, φιλικές, ἐργασιακές, κοινωνικές, καὶ προπαντὸς πνευματικές - ψυχικές).

Καὶ ὅπως λέει ὠραῖα ὁ ἀπόστολος Παῦλος στὶς ἐπιστολές του (βλ. Α' Κορ. 12,12-31), ἡ κοινωνία μας καὶ ἡ Ἐκκλησία μας εἶνε σὰν τὸ ἀνθρώπινο σῶμα. Ὅπως τὸ σῶμα δὲν εἶνε ἕνα πρᾶγμα, ἀλλὰ εἶνε πολλά (μάτια, αὐτιά, καρδιά, χέρια, πόδια, διάφορα μέλη ποὺ ὅλα μαζί συνεργάζονται γιὰ νὰ λειτουργῆ ὁ ἄνθρωπος), ἔτσι καὶ στὴν κοινωνία καὶ στὴν Ἐκκλησία **συμβιώνουν πολλοί, καὶ ὅλοι χρειάζονται**.

Ἄλλὰ ὅλοι δὲν εἶνε ἅγιοι. Ἄν ἦταν ὅλοι ἅγιοι, ἡ Γῆ αὐτὴ θὰ ἦταν παράδεισος. Δυστυχῶς δὲν εἴμαστε ἅγιοι. Ὅλοι μας (ἄντρες - γυναῖκες, πλούσιοι - φτωχοί, λαϊκοὶ - κληρικοί), ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἀτελεῖς κ' ἔχουμε

μέσα μας τὸ κεντρὶ τοῦ κακοῦ. Ὅπως κεντοῦν ἡ σφήγκα καὶ ὁ σκορπιός, ἔτσι συχνὰ **ὁ ἄνθρωπος κεντάει τὸ διπλανό του**· τὸν ἐνοχλεῖ, τὸν πειράζει, τὸν ὑβρίζει, τὸν κακολογεῖ, τὸν συκοφαντεῖ, τὸν κλέβει, τὸν περιφρονεῖ, τὸν παραγκωνίζει, τὸν βλάπτει, τὸν ἀδικεῖ.

Τὸ εὐαγγέλιο λοιπὸν ὑποδεικνύει πῶς πρέπει νὰ σταθοῦμε ἀπέναντι σὲ ὅποιον τυχὸν μᾶς ἔχει κάνει κάποιο κακό, μᾶς ἔχει βλάψει εἴτε στὰ ὑλικά εἴτε στὰ πνευματικά πράγματα. Τί πρέπει νὰ κάνουμε; νὰ κρατᾶμε μέσα μας μῖσος; Ὁχι, λέει τὸ εὐαγγέλιο· πρέπει **νὰ συγχωροῦμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο**. Ἡ συγχώρησις εἶνε ὅ,τι πιὸ ὠραῖο ὑπάρχει στὸν κόσμο. Ὁ ἄντρας νὰ συγχωρῇ τὴ γυναῖκα καὶ ἡ γυναῖκα τὸν ἄντρα, ὁ πατέρας καὶ ἡ μάνα νὰ συγχωροῦν τὰ παιδιά καὶ τὰ παιδιά τοὺς γονεῖς, οἱ νύφες νὰ συγχωροῦν τὶς πεθερὲς καὶ οἱ πεθερὲς τὶς νύφες, ὁ κάθε συγγενὴς καὶ γείτονας νὰ συγχωρῇ τὸν ἄλλο. Ἄν δὲν ὑπάρχει συγχώρησις, δὲν ὑπάρχει κοινωνία. **Νὰ δίνουμε καὶ νὰ παίρνουμε συγχώρησι πάντοτε**.

Εὐκόλο εἶνε αὐτό. Τὸ κάνουμε ὅμως; Πάει κάποιος στὸν πνευματικὸ καὶ ἐξομολογεῖται τὰ ἁμαρτήματά του· καὶ ὅπως ὁ γιατρὸς δίνει φάρμακα στὸν ἄρρωστο γιὰ νὰ γίνῃ καλά, ἔτσι καὶ ὁ πνευματικὸς δίνει τὰ δικά του φάρμακα. –Νὰ νηστεύῃς, λέει· κ' ἐκεῖνος νηστεύει. –Νὰ δίνῃς ἐλεημοσύνη· κ' ἐκεῖνος δίνει ἐλεημοσύνη. –Νὰ κάνῃς κάθε βράδυ μετάνοιες· κ' ἐκεῖνος κάνει μετάνοιες. Ἄμα ὅμως τοῦ πῆ –Νὰ συγχωρήσῃς τὸ γείτονά σου, τότε ἐκεῖνος ἀρνεῖται· –**Ὁχι, ὄχι, δὲν τὸν συγχωρῶ**.

Μοῦ ἔλεγε ἕνας πνευματικὸς τὸ ἐξῆς. Σ' ἔνα χωριὸ πέθαινε κάποιος γέρος 85 χρονῶν, καὶ μ' ἕνα γείτονά του εἶχε 50 χρόνια νὰ μιλήσῃ. Δίπλα καθόταν, τὸν συναντοῦσε κάθε πρωί, μὰ «καλημέρα» δὲν τοῦ ἔλεγε. Καὶ τώρα πέθαινε. Τοῦ λέει ὁ πνευματικὸς· –Συχώρεσέ τον· εἶνε ἀπ' ἔξω, ἔτοιμος νὰ σοῦ βάλῃ μετάνοια γιὰ ὅ,τι σοῦ ἔφταξε. –Ὁχι, ὄχι! –Μὰ πεθαίνεις, θὰ πάρουν τὴν ψυχὴ σου οἱ δαίμονες! Τίποτα αὐτός. Καὶ **πέθανε ἔτσι, χωρὶς νὰ δώσῃ συγχώρησι**. Μεγάλο κακὸ αὐτό.

Ξέρετε πῶς μοιάζουμε; **σὰν τὴν καμήλα**, τὸ ζῶο αὐτὸ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ἀφρικῆς. Τὴν πείραξες τὴν καμήλα; Ὅσα χρόνια νὰ περάσουν, δὲν τὸ ξεχνάει· ἅμα σὲ ξαναδῆ, τὸ θυμᾶται καὶ θέλει νὰ σ' ἐκδικηθῇ. Γι' αὐτὸ λένε, «Αὐτὸς ἔχει μνησικακία σὰν τὴν καμήλα». Ἀλλὰ ἡ καμήλα εἶνε ζῶο, ὁ Χριστιανὸς εἶνε ἄνθρωπος καὶ διδάχθηκε τὴν ἀγάπη.

Τὸ εὐαγγέλιο μᾶς μαθαίνει, νὰ μὴν κρατᾶμε στὴν ψυχὴ μας μῖσος καὶ κακία, ἀλλὰ **νὰ ἔχου-**

με ἀγάπη καὶ νὰ συγχωροῦμε ὅλους, ὅπως ὁ Χριστὸς, ποὺ πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ του συγχώρησε τοὺς σταυρωτάς του.

Ἡ συγχώρησις **εἶνε ὄρος σωτηρίας ἀπαραίτητος**. Χίλια κεριά ν' ἀνάψῃς, χίλια καντήλια ν' ἀφιερῶσῃς, χίλιες μετάνοιες νὰ κάνῃς, χίλιες ἐλεημοσύνες νὰ δώσῃς, χίλια προσκυνήματα νὰ πᾶς στὰ Ἱεροσόλυμα, χίλιες ἐκκλησίες νὰ χτίσῃς, ἂν δὲν συγχωρῇς τὸν ἐχθρό σου, παράδεισο δὲν βλέπεις· πάει τελείωσε. Συχωρᾶς; θὰ σὲ συχωρέσῃ ὁ Θεός – δὲν συχωρᾶς; δὲν θὰ σὲ συχωρέσῃ. Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο καθαρὰ καὶ πρέπει νὰ τὸ προσέξουμε.

Τί λέμε κάθε μέρα στὸ «*Πάτερ ἡμῶν*» (βλ. Ματθ. 6,12); Πατέρα μας, εἴμαστε ἁμαρτωλοί· σὲ παρακαλοῦμε, συχώρεσέ μας γιὰ τὰ ἁμαρτήματα ποὺ κάναμε, κ' ἐμεῖς σοῦ δίνουμε ὑπόσχεσι ὅτι συγχωροῦμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἀδίκησαν. **Τέτοια συμφωνία κάνουμε μὲ τὸν Κύριο κάθε φορά**. Τὴν τηροῦμε;

Καὶ τώρα τὸ συμπέρασμα, ἀγαπητοί μου. Εἴστε ἄνθρωποι τίμιοι καὶ ἐργατικοί, εἴστε ὅλοι ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, βαπτισμένοι στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Πόσες οἰκογένειες εἴστε ἐδῶ; Δὲ μοῦ λέτε, **ἔχετε ἀγάπη μεταξύ σας**; Εἶνε ὅλες οἱ οἰκογένειες ἀγαπημένες; Ὑπάρχουν ἐδῶ Χριστιανοί ποὺ ὁ ἕνας δὲν μιλάει μὲ κάποιον ἄλλο; Λένε ὅλοι μεταξύ τους «καλημέρα - καλησπέρα»; Ὑπάρχουν νύφες ποὺ δὲν μιλᾶνε μὲ τὶς πεθερὲς καὶ ὑπάρχουν πεθερὲς ποὺ δὲν μιλᾶνε μὲ τὶς νύφες τους;

Μήπως εἶνε καὶ τώρα, ἐδῶ μέσα στὴν ἐκκλησία, κάποιοι μαλωμένοι ποὺ ἔχουν καιρὸ ἢ καὶ χρόνια νὰ ἐπικοινωνήσουν μεταξύ τους καὶ νὰ συγχωρηθοῦν; Πῶς αὐτοὶ θὰ πλησιάσουν στὸ ἅγιο ποτήριο νὰ κοινωνήσουν; **Ἄν συμβαίνουν αὐτά, εἶνε σοβαρά, ἀποκλείουν τὴ σωτηρία μας**. Ἄν δὲν ὑπάρχει μεταξύ ὄλων σας ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, τότε κρίμα στὰ λόγια καὶ στὴ θρησκευτικότητα, κρίμα στὴν ἰδέα ποὺ ἔχεις γιὰ τὸν ἑαυτό σου· δὲν συγχωρεῖσαι, **θὰ πᾶς στὴν κόλασι**.

Ἡ «καλημέρα» κ' ἡ «καλησπέρα» εἶνε τοῦ Θεοῦ. Νὰ ἔχετε ὅλοι ἀγάπη καὶ **νὰ δίνετε μεταξύ σας συγχώρησι**. Ὅποιος ἔχει μῖσος μέσ' στὴν καρδιά του, αὐτὸς δὲν εἶνε τοῦ Θεοῦ, εἶνε τοῦ διαβόλου· ὅποιος ἔχει ἀγάπη στὴν καρδιά του, αὐτὸς εἶνε τοῦ Θεοῦ.

Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν πολὺ, νὰ σβήσετε τὰ μίσση, νὰ ἔχετε ἀγάπη, **νὰ εἴστε μιὰ ψυχὴ - ἕνας λαὸς ἀγαπημένος**, γιὰ νὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2115	Κοίμησις Θεοτόκου (Λκ. 10,38-42· 11,27-28) Τετάρτη 15 Αὐγούστου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

Ἡ τιμὴ, ἡ εὐθύνη καὶ ὁ πόνος τῆς Θεοτόκου

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἑορτὴ καὶ πανηγυρις· εἶνε **ἑορτὴ θεομητορικὴ**, πρὸς τιμὴν δηλαδὴ τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Θὰ ποῦμε λίγες λέξεις γύρω ἀπὸ τὴν πάνσεπτη Κοίμησί της, ἡ ὁποία εἶνε καὶ τὸ ἐπιστέγασμα ὄλων τῶν θεομητορικῶν ἑορτῶν τοῦ ἔτους.

Ἡ Παναγία γιὰ τὶς δύο μεγάλες ἀρετές της, τὴν **παρθενία** καὶ τὴν **ταπείνωσι**, ἀξιώθηκε νὰ γίνῃ ἡ **«καθέδρα»** τοῦ **«Βασιλέως»** (Ἀκάθ. ὕμν. Α4), τὸ **«δοχεῖον»** καὶ **«σκεῦος»** ποῦ δέχθηκε μέσα του τὸ **«μύρον τὸ ἀκένωτον»** (β.ἀ. καν. α'1, θ'3), τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ποῦ εὐωδίασε τὰ πάντα.

Ὅση ὅμως ἦταν ἡ **τιμὴ** ποῦ ἀξιώθηκε, τόση ἦταν καὶ ἡ **εὐθύνη** ποῦ ἐπωμίσθη καὶ ὁ **πόνος** ποῦ δοκίμασε. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ γεννήθηκε τὸ Θεῖο Βρέφος, ἐκείνη **δὲν γνώρισε ἀνάπαυσι**· ἂν κάθε μάνα ἄξια τῆς ἀποστολῆς της στερῆται ἀνέσεις καὶ διασκεδάσεις καὶ κἀνηθυσίαι γιὰ νὰ μείνῃ προσηλωμένη στὴν ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της, πόσο μᾶλλον ἡ Παναγία!

Καμμία μάνα δὲν ὑπέφερε μαζὶ μὲ τὸ παιδί της ὅσο αὐτή. Γέννησε μέσα **σ' ἓνα σπήλαιον**, σ' ἓνα ἀχυρῶνα. Δὲν πέρασαν πολλὲς μέρες κι ὁ Ἡρώδης ἀκόνισε τὸ μαχαίρι του νὰ σφάξῃ τὸν Υἱό της. Νύχτα ἀναγκάστηκε νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιὰ τὸν Νεογέννητο καὶ μαζὶ μὲ τὸν δίκαιον Ἰωσήφ **κατέφυγε στὴν Αἴγυπτον** (ὅσες μανάδες ἦρθαν πρόσφυγες ἀπ' τὴ Μικρὰ Ἀσία μὲ μωρὰ στὴν ἀγκαλιὰ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸν Κεμάλ, τὸ νέο Ἡρώδης τῆς φυλῆς μας, μποροῦν κάπως νὰ αἰσθανθοῦν τὸν πόνον τῆς Παναγίας). Ὅταν γύρισαν ἀπ' τὴν Αἴγυπτον, ὁ μικρὸς Ἰησοῦς δὲν πῆγε στὸ σχολεῖο· ἐργαζόταν ὡς ξυλουργὸς καί, καθὼς μεγάλωνε, ἡ Παναγία τὸν ἔβλεπε σὰν ἀστέρι ποῦ ἀνατέλλει· γιὰ τὴ μάνα δὲν ὑπάρχει ὠραιότερο ἀπ' τὸ νὰ βλέπῃ τὸ παιδί της ν' ἀνθίζῃ στὴν ἀνοιξί τῆς ζωῆς.

Μεγάλωνε ὁ Ἰησοῦς, κ' ἡ Παναγία τὸν πρόσεχε. Ἄλλ' ὅπως οἱ ἡμέρες δὲν εἶνε ὅλες ἡλιόλουστες, ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ τῆς Θεομήτορος

ἦρθαν πάλι σύννεφα καὶ καταιγίδες. Ὁ Ἰησοῦς μεγάλωσε, βγήκε στὸ δημόσιο βίον καὶ ἄρχισε τὸ κήρυγμα· ἀλλ' ἐνῶ οἱ μικροὶ καὶ ταπεινοὶ τὸν ἄκουγαν, **οἱ μεγάλοι**, ἡ πολιτικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἡγεσία, **τάχθηκαν ἐναντίον του**.

Τὸ τέλος εἶνε γνωστό. Ὁ Χριστὸς μας συνελήφθη σὰν ὁ τελευταῖος κακοῦργος, δέθηκε, ὠδηγήθηκε στὸ συνέδριον τῶν ἀρχιερέων, στὸ πραιτώριον τοῦ Πιλάτου καὶ στὴν αὐλὴ τοῦ Ἡρώδης, καὶ **καταδικάστηκε σὲ θάνατον**. Ὅταν ἡ Παναγία εἶδε τὸν ἀχάριστο ὄχλον νὰ φωνάζῃ γιὰ τὸ παιδί της **«σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν»** (Λουκ. 23,21. Ἰω. 19,6) κι ἄκουσε τὴν καταδίκη του, τότε ἐκπληρώθηκε ἡ προφητεία τοῦ Συμεῶν, ποῦ εἶπε ὅτι **«ρόμφαία»** θὰ διαπεράσῃ τὴν ψυχὴ της (Λουκ. 2,35). Γιατὶ ὅταν πονᾷ τὸ παιδί, διπλᾶ καὶ τριπλᾶ ποναίει ἡ μάνα· καὶ μόνο μανάδες ποῦ εἶδαν τὰ παιδιὰ τους σὲ χρόνια ἀπαΐσια νὰ τὰ σφάζουν μπροστὰ τους οἱ κακοῦργοι, αὐτὲς μποροῦν νὰ νιώσουν τὸν πόνον τῆς Παρθένου ὅταν εἶδε ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὸν Μονογενῆ της. Ὅπως ἡ ἀγελάδα βγάζει μυκηθμὸ πόνου βλέποντας νὰ παίρνουν τὸ μοσχάρι της γιὰ σφαγὴ, ἔτσι ἡ Παρθενομήτωρ πόνεσε στὸ Γολγοθᾶ τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ. **Δὲν τὸν ἐγκατέλειψε**· ἔμεινε ἐκεῖ, κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ, καὶ εἶδε τὸ αἷμα νὰ ρέῃ ἀπὸ τὰ ἄχραντα μέλη του.

Καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ξέχασε αὐτὴν ποῦ τοῦ δάνεισε σάρκα καὶ τὸν θήλασε μὲ τὸ γάλα της. Πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ καὶ μέσα στὸ μαρτύριόν του, καθὼς δὲν μποροῦσε νὰ κινήσῃ τὰ μέλη του, ἔδειξε μὲ τὸ βλέμμα στὴ Μητέρα του τὸν Ἰωάννη καὶ εἶπε **«Ἴδε ὁ υἱός σου»**, καὶ τὸν Ἰωάννη ἔδειξε τὴ Μητέρα του καὶ εἶπε **«Ἴδοὺ ἡ μήτηρ σου»** (Ἰω. 19,26-27). Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη **ὁ μαθητὴς** πῆρε τὴν Παναγία στὸ μικρὸ του σπίτι καὶ **τὴν φρόντισε σὰν μάνα του**.

Ἐδῶ σταματοῦν οἱ μαρτυρίες τοῦ κειμένου τῶν Γραφῶν· δὲν ἔχουμε ἄλλες ἀγιογραφικὲς πληροφορίες. **Γιὰ τὸ τέλος τῆς Παναγίας μαθαίνουμε ἀπὸ τὴν ἱερὰ παράδοσιν**. Οἱ ὀρθόδο-

ξοι, ἐν ἀντιθέσει μὲ τούς χιλιαστὰς καὶ τούς δι-
αμαρτυρομένους, δεχόμεθα τὴν ἱερὰ παρά-
δοσι ἐξ Ἰσου μὲ τὴ Γραφή, κατὰ τὴν προτροπὴ
«Κρατεῖτε τὰς παραδόσεις» (Β' Θεοσ. 2,15). Ἀπὸ ἀρχαι-
ότατες λοιπὸν παραδόσεις διασώζονται τὰ ἐξ-
ἧς γιὰ τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς Θεοτόκου.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψι καὶ τὴν Πεντηκοστὴ ἐκεῖ-
νη ζοῦσε μὲ τὸν πόθο νὰ φύγη ἀπ' αὐτὸ τὸν
κόσμο. Ἡ ὥρα λοιπὸν ἦρθε. Κι ὅπως ἄλλοτε
«ἄγγελος πρωτοστάτης οὐρανόθεν ἐπέμφθη
εἰπεῖν τῇ Θεοτόκῳ τὸ χαῖρε» (Ἀκάθ. ὕμν. Α), ἔτσι τώ-
ρα ὁ ἴδιος ἄγγελος (ὁ Γαβριήλ) **κατέβηκε καὶ
τὴν εἰδοποίησε, ὅτι σὲ τρεῖς ἡμέρες ἀναχωρεῖ.**
Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ συχνὰ προαισθάνονται
τὸ τέλος τους· πόσω μᾶλλον ἡ Παναγία! Δὲν
στενοχωρήθηκε· **χάρηκε**, ὅπως χαίρεται μιὰ
μάννα πού ὁ γιὸς της ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ἢ
τὸν Καναδᾶ τῆς τηλεγραφεῖ «Μάννα, ἔλα κοντά
μου». **Τὸ Συναξάρι τῆς ἡμέρας** ἀπὸ τὸ μνηαῖο
λέει, περιληπτικά, περίπου τὰ ἐξῆς.

Ἀνέβηκε **σὸ Ὅρος τῶν Ἐλαιῶν** νὰ προσευ-
χηθῆ καὶ τὰ **δέντρα** κατὰ θαυμαστὸ τρόπο λύγι-
ζαν καὶ τὴν προσκυνοῦσαν. Ὅταν γύρισε ἄναψε
φῶτα, εὐχαρίστησε τὸ Θεό, καὶ κάλεσε τούς συγ-
γενεῖς καὶ γείτονες. Σκούπισε ὄλο τὸ σπιτάκι
της, ἐτοίμασε τὸ κρεβάτι της καὶ ὄλα τὰ ἀπα-
ραίτητα γιὰ τὴν ταφή. Ἀνακοίνωσε σὲ ὄλους
τὸ μήνυμα πού ἔλαβε καὶ τούς ἔδειξε ἓνα κλαδί
ἀπὸ φοῖνικα πού τῆς ἔδωσε ὁ ἄγγελος. Ὅλοι
ἄρχισαν νὰ κλαῖνε καὶ νὰ θρηνοῦν, ἀλλὰ ἐκεῖ-
νη τούς παρηγόρησε. **Σὲ δύο γνωστὲς της φτω-
χὲς χῆρες ἄφησε τούς δύο χιτῶνες της.**

Ἐνῶ τακτοποιοῦσε αὐτά, ἀκούστηκε ἤχος
βροντῆς καὶ φάνηκαν **σύννεφα**, πού μετέφε-
ραν γύρω της ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς τούς ἁ-
γίους **ἀποστόλους**. Μαζί τους ἦρθαν οἱ ἱεράρ-
χες Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ Ἰερόθεος,
καὶ τέλος οἱ ἀπόστολοι Τιμόθεος καὶ Παῦλος.
Στὴ θλίψι καὶ τούς θρήνους ὄλων ἡ Παναγία
εἶπε· **Μὴ, ἀγαπητοὶ μαθηταὶ τοῦ Υἱοῦ μου, μὴ
μετατρέψετε τὴ χαρὰ μου σὲ πένθος, ἀλλὰ
κηδεύσατέ με ὅπως θὰ εἶμαι. Κατόπιν ξάπλω-
σε σὸ κρεβάτι της, ἔδωσε σὸ σῶμα της τὴ
θέσι καὶ τὴ στάσι πού ἠθελε, προσευχήθηκε
γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου, εὐλό-
γησε ὄλους, καὶ ἔτσι **παρέδωσε τὴν ψυχὴ της**
στὰ χέρια τοῦ Υἱοῦ της καὶ Θεοῦ.**

Μὲ λαμπάδες καὶ ὕμνους οἱ ἀπόστολοι σή-
κωσαν τὸ κρεβάτι της καὶ μετέφεραν τὸ θεο-
δόχο σῶμα της σὸ μνήμα, ἐνῶ ἀκούγονταν
καὶ **ἀγγελικὲς ὕμνωδιες** πού γέμιζαν τὸν ἀέ-
ρα. Τότε ὅμως οἱ ἄρχοντες τῶν Ἰουδαίων ἔ-
βαλαν κάποιους ἀπὸ τὸν ὄχλο νὰ ἀνατρέψουν
τὸ φέρετρο. Ἀλλὰ ἡ θεία δικαιοσύνη τούς τύ-

φλωσε καὶ **ἔκοψε τὰ χέρια** ἐνός ὁ ὁποῖος τόλ-
μησε νὰ τ' ἀπλώση καὶ ν' ἀγγίξη τὸ κρεβάτι·
ἔμειναν ἐκεῖ κρεμασμένα. Ὅταν ὅμως αὐτοὶ
πίστεψαν καὶ μετανόησαν, θεραπεύθηκαν ὄ-
λοι. Ἔτσι ἡ πομπὴ ἔφθασε στὴ Γεθσημανῆ, **ἀ-
πέθεσαν τὸ σῶμα στὸν τάφο**, καὶ ἔμειναν ἐκεῖ
ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, ἐνῶ ἀκούγονταν ἀκατάπαυ-
στα οἱ ἀγγελικὲς φωνές.

Κατὰ θεία οἰκονομία ἓνας ἀπὸ τούς ἀπο-
στόλους (ὁ Θωμᾶς) δὲν πρόλαβε νὰ παρευρε-
θῆ στὴν κηδεῖα. Ὅταν ἔφθασε τὴν τρίτη ἡμέ-
ρα, ἀποφάσισαν ὄλοι νὰ ἀνοίξουν πρὸς χάριν
του τὸν τάφο. Ἀνοίγοντας ὅμως εἶδαν ἔκπλη-
κτοι ὅτι **ὁ τάφος ἦταν κενός**· τὸ σῶμα ἔλειπε,
εἶχε μετατεθῆ· μόνο τὸ σεντόνι εἶχε μείνει ἐ-
κεῖ, πού τὸ κράτησαν ὡς ἀψευδὲς τεκμήριον
τῆς μεταθέσεως τοῦ σκηνώματος.

* * *

Αὐτό, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ ἱστορικὸ τῆς
σημερινῆς ἡμέρας. **Θὰ τονίσω δύο πράγματα.**

√ Τὸ ἓνα εἶνε, ὅτι στὸν κόσμον αὐτὸν **ὄλοι ὑ-
ποφέρουν**· καὶ ἀπ' αὐτὸ δὲν ἐξαιρεῖται οὔτε ἡ
Θεοτόκος. Μανάδες φτωχὲς, χῆρες, πονεμένες
κ' ἐγκαταλελειμμένες, **παρηγορηθῆτε!** Κοιτα-
χτῆτε στὸν καθρέφτη· καὶ καθρέφτης γιὰ κά-
θε γυναῖκα εἶνε ἡ Παναγία. Κοιτάξτε τὴν Παν-
αγία μας! Ὅπως ἔζησε ἐκεῖνη, ἔτσι νὰ ζῆτε κ'
ἐσεῖς· μὲ ἐγκαρτέρησι, πίστι καὶ ὑπομονή.

√ Τὸ δεύτερο. Εἶδατε τί ἔπαθε ὁ Ἑβραῖος
πού ἀσέβησε; Ἀδελφοί μου, ὅταν σκέπτομαι
τὶς ἁμαρτίες μας, μοῦ ῥχεται νὰ κλάψω, νὰ
βγάλω τὰ ἄμφια, νὰ πάω σ' ἓνα σπήλαιον, σὸ
μοναστήρι μου πού ἦμουν μικρὸ παιδί, καὶ νὰ
καθίσω ἐκεῖ μ' ἓνα κομποσχοῖνι. Γιατὶ ὄλα τ'
ἁμαρτήματα εἶνε φοβερά, ἀλλὰ **τὸ φοβερώτε-
ρο εἶνε ἡ βλασφημία τῶν θείων**· κ' ἐμεῖς σ' αὐ-
τὸ ἔχουμε ρεκόρ, ἐνῶ καὶ Τοῦρκοι ἀκόμα σέ-
βονται τὴν Παναγία (λένε ὅτι τὴ δεκαετία τοῦ
'60, ὅταν ἀρρώστησε ὁ πρόεδρος τῆς Τουρκίας,
ἡ γυναῖκα του πῆγε μὲ τὰ πόδια ξυπόλητη σὸ
Μπαλουκλί, στὴν ἐκκλησίαν τῆς Παναγίας, νὰ
παρακαλέσῃ γιὰ τὸν ἄντρα της).

Φταῖμε ὄλοι, ὄχι μόνο αὐτοὶ πού βλαστημοῦν,
γιατὶ δὲν ἀγανακτοῦμε καὶ δὲν ἀντιδροῦμε. Πέ-
φτω στὰ πόδια σας καὶ σᾶς παρακαλῶ, ἂν θέ-
λετε νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ. Ἄν
συνεχισθῆ ἡ βλασφημία, θὰ γίνῃ σεισμὸς με-
γάλος. Ἄς φοβηθοῦμε τὴν ὀργὴ τοῦ Θεοῦ!
ἔρχονται πολλὲς δυστυχίες σὸ ἔθνος μας.
Σᾶς παρακαλῶ νὰ γίνουμε ὄλοι φρουροὶ τῆς τι-
μῆς τῆς Παναγίας. Καμμιὰ γλώσσα νὰ μὴ τὴν
βλαστημᾷ· ὄλες οἱ γλώσσες νὰ γίνουν μιὰ κι-
θάρα, πού θὰ τὴν ὕμνη εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Εγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2116	Κυριακὴ ΙΒ' Ματθαίου (Ματθ. 19,16-26) 19 Αὐγούστου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Ἡ καταστροφή τῶν νέων

«Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου» (Ματθ. 19,20)

Ακούσατε, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο. Θὰ ἔπρεπε νὰ τ' ἀκούσουν ὅλοι· νέοι, ἐκπαιδευτικοί, καὶ προπαντὸς γονεῖς. Τεντώνουν τ' αὐτιά τους σὲ διαφόρους σταθμούς· ἂς ἀκούσουν τὴν Ἐκκλησία μας ποὺ κελεύει «**Σοφία· ὀρθοὶ ἀκούσωμεν τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου**». Ὅταν διαβάζεται τὸ Εὐαγγέλιο, ὁ ἄνθρωπος δὲν πατάει στὴ γῆ, εἶνε στὰ οὐράνια, ἀκούει τὴ **φωνὴ τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου!**

Ἦρθε, λέει σήμερα τὸ εὐαγγέλιο, κάποιος στὸ Χριστὸ καὶ παρακαλοῦσε. Τί ἤθελε ἄραγε; Ἦταν φτωχὸς καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη; Ὁχι, ἦταν πλούσιος μὲ μεγάλη περιουσία. Μήπως ἦταν ἄρρωστος καὶ ζητοῦσε θεραπεία; Ὁχι, ἦταν νέος καὶ ὑγιής. Μήπως ἦταν ἄσημος, παραγκωνισμένος; Ὁχι· κοντὰ στὰ ἄλλα εἶχε καὶ ἀξιώματα. Τίποτε ὅμως ἀπ' αὐτὰ δὲν τὸν ἱκανοποιοῦσε. **Διψοῦσε** κάτι ἄλλο. Ἡ ψυχὴ διψαίει τὸ Θεό. Ὅπως τὸ ψάρι δὲν ζῆ ἔξω ἀπ' τὴ θάλασσα καὶ τὸ πουλὶ ἔξω ἀπ' τὸν ἀέρα, ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ μακριὰ ἀπ' **τὸ Θεό**. Ἦρθε λοιπὸν στὸ Χριστὸ καὶ ρωτοῦσε μὲ πόθο· -Τί νὰ κάνω γιὰ νὰ βρῶ **τὴν αἰώνιο ζωή**; (Ματθ. 19,16).

Ὁ Χριστὸς τοῦ ἔδειξε ἢ μᾶλλον τοῦ ἄνοιξε τὸ δρόμο, ποὺ εἶνε **ἡ τήρησι τῶν ἐντολῶν**· «οὐ κλέψεις», «οὐ μοιχεύσεις», «οὐ φονεύσεις», «οὐ ψευδομαρτυρήσεις», «τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου» καὶ «ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν» (Ἐξ. 20,12-16. Δευτ. 5,16-21. Λευίτ. 19,18. Ματθ. 19,18-19). Ὁ νέος λέει· -Αὐτὰ ἐγὼ τὰ φύλαξα ἀπὸ μικρός. Ζητάει κάτι ἀκόμα ὑψηλότερο, δὲν ἱκανοποιεῖται. Θέλει νὰ πλησιάσῃ τὸ Θεὸ περισσότερο. Ὅπως ἕνας ποὺ ἔχει μιὰ ἀγάπη - ἕναν ἔρωτα ζητάει νὰ βρεθῆ κοντὰ στὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπάει, ἔτσι αὐτὸς ζητοῦσε νὰ πλησιάσῃ περισσότερο τὸ Θεό. Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ λέει· -Ἄν θέ'ς τὴν τελειότητα, ἕνας εἶν' ὁ δρόμος· «**Ὑπαγε πώλησόν σου τὰ υπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς**» (Ματθ. 19,21). Ἀλλὰ δυστυχῶς τὰ «κότσια» του δὲν βαστοῦσαν· δὲν εἶχε ὁ καημένος φτερὰ γιὰ παραπάνω.

Πάντως ὁ νέος αὐτὸς εἶνε **συμπαθὴς καὶ ἄξιος ἐκτιμήσεως**. Ὁ Χριστὸς εἶδε ὅτι εἶχε μέσα του αἰσθήματα· ἀγαποῦσε - φοβόταν τὸ Θεό, καὶ εἶχε τηρήσει τὶς ἐντολές του ἀπὸ μικρός· δὲν λέρωσε τὰ χέρια του μὲ κλεψιές, τὸ κορμί του μὲ μοιχεῖες καὶ πορνείες, τὴ γλῶσσα του μὲ ψέματα καὶ ψευδορκίες· δὲν στενοχώρησε τοὺς γονεῖς, δὲν ἀδίκησε καὶ δὲν ἐκμεταλλεύτηκε τὸν ἀδύναμο, δὲν ἔβαψε τὰ χέρια του στὸ αἷμα.

Καὶ ἐρωτῶ τώρα. **Πῶς εἶνε σήμερα οἱ νέοι**; Μοιάζουν μὲ τὸ νέο τοῦ εὐαγγελίου; Τηροῦν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ; κρατοῦν τὴ γλῶσσα τους καθαρὴ; διατηροῦν τὸ κορμί τους ἀμόλυντο; Ὁ νέος αὐτὸς παρακαλοῦσε τὸ Χριστὸ νὰ τοῦ δείξῃ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ· καὶ σήμερα ἀκούγεται πάλι ἡ πρόσκλησι· Ἐλᾶτε σ' ἐμένα, παιδιά μου, ἐλᾶτε στὴν Ἐκκλησία μου... Λοιπὸν οἱ νέοι μας τί κάνουν, **πλησιάζουν τὸ Χριστό**;

Ἄν παρατηρήσετε τὰ ἐκκλησιασμάτα, θὰ δῆτε κυρίως γέρους καὶ γριές· οἱ νέοι **μετρημένοι στὰ δάχτυλα**. Σπανίζουν σήμερα αὐτοὶ ποὺ τηροῦν τὶς ἐντολές καὶ θὰ ἔταν ἄξιοι νὰ ἐπαναλάβουν τὴ φράσι τοῦ νέου τοῦ εὐαγγελίου «**Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου**» (Ματθ. 19,20).

Οἱ σημερινοὶ νέοι **διαφέρουν πολὺ** ἀπὸ τὸν ἀξιουσμπάθητο ἐκεῖνον ἄνθρωπο. Μέσ' στοὺς χίλιους εἶνε ζήτημα ἂν θὰ βρῆς ἕνα νέο ἢ μιὰ νέα ποὺ ν' ἀγαπᾷ τὸ Θεό. Ἀκοῦνε καμπάνα καὶ βλαστημᾶνε, βλέπουν παπᾶ στὸ δρόμο καὶ χειρονομοῦν αἰσχρά, σηκώνουν χέρι καὶ χτυπᾶνε τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα, λένε λόγια ἀκατονόμαστα. Μιλᾷς σὲ μιὰ νέα γιὰ διάφορα κοσμικὰ πράγματα καὶ σ' ἀκούει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό· ἂν τῆς μιλήσῃς γιὰ τὸ Θεό, χασμουριέται. Τί συμβαίνει λοιπὸν, τί ἔγινε; **τί ἔπαθαν οἱ νέοι μας**; τί φταίει καὶ ἄλλαξαν τόσο;

Τοὺς ἔφαγε μιὰ ἁμαρτία. Τὴν τρῶνε ὄχι μὲ τὸ κουταλάκι ἀλλὰ μὲ τὴν κουτάλα. Ποιὰ εἶνε; Τὴ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα (βλ. ἔ.ἀ. 19,18), ἂν ὅμως ἀκουστῆ στὸ κήρυγμα, θὰ ποῦν· Τί κήρυκας εἶν' αὐτός; αἰσχρά πράγματα εἶπε σήμερα... Μὰ

τὰ εἶπε ὁ Κύριος· δὲν θὰ γίνω ἐγὼ πιδ εὐγενῆς ἀπὸ τὸ Χριστό, πού λέει «τὰ σῦκα σῦκα καὶ τὴ σκάφη σκάφη», τὴ νύχτα νύχτα καὶ τὴν ἡμέρα ἡμέρα; Ποιά εἶνε ἡ ἁμαρτία αὐτή;

Οἱ «πολιτισμένοι» καὶ «μορφωμένοι» τοῦ αἰῶνος μας δὲν τὴ λένε μὲ τ' ὄνομά της· βρῆκαν μιὰ ἄλλη λέξι, ξενική· «σέξ» (**sex**)! αὐτὴν πιπιλίζουν σὰν καραμέλλα. Μὲ τὴ μοντέρνα αὐτὴ λέξι ἐπιδιώκουν νὰ ἐξωραίσουν τὴ φοβερὴ ἁμαρτία τῆς σαρκικῆς ἀκολασίας, γιὰ νὰ καθησυχάζουν τὴ συνείδησί τους καὶ νὰ μὴν αἰσθάνωνται τύψεις. Τὴν ἀκολασία ὁ διάβολος τὴ «βάφτισε» μὲ νέο ὄνομα. Τὸ σέξ ἔγινε εἰδῶλο. Ἡ μοιχαλίδα σήμερα λέγεται «φιλενάδα» κι ὁ ἄτιμος ἄντρας λέγεται ὄχι μοιχὸς ἀλλὰ «φίλος». «Φίλος», «φιλενάδα», «σέξ»!... ὁμορφολόγια. Καὶ μόνο ὁ ἱεροκῆρυκας ἂν τὰ πῆ μὲ τ' ὄνομά τους, τότε αὐτὸς εἶνε αἰσχρὸς.

Ἄκουσ δεσποινίδες ἢ καὶ γριὲς μὲ ἄσπρα μαλλιά, μικροὺς καὶ μεγάλους στὰ σαλόνια νὰ μιλοῦν γιὰ τὸ σέξ· βλέπεις στὶς ἐφημερίδες μεγάλοι πορνογράφοι νὰ γράφουν γιὰ σέξ· στὰ σχολεῖα καὶ στὰ πανεπιστήμια γίνεται λόγος γιὰ σεξουαλισμό· ἔγινε μάλιστα πρότασις, ἀντὶ γιὰ τὰ θρησκευτικὰ νὰ εἰσαχθῆ **μάθημα σεξουαλικῆς ἀγωγῆς** καὶ στὰ μικρὰ παιδιὰ!

Φτάσαμε σὲ χρόνια σατανικά. Καὶ ἡ λέξι «σέξ» δὲν εἶνε τίποτ' ἄλλο παρὰ ἓνα «χρυσόχαρτο», μὲ τὸ ὁποῖο ὁ διάβολος τυλίγει τὸ χάπι πού περιέχει τὸ **φαρμάκι**· ἀλλὰ τὸ φαρμάκι, εἴτε τὸ χρυσώσης εἴτε τὸ πῆς σιρόπι, φαρμάκι εἶνε. Αὐτὴ ἡ τακτικὴ τοῦ εὐφημισμού παριστάνει ὡς ἀκίνδυνο τὸ κακὸ καὶ τὴν ἁμαρτία, καὶ ἔτσι ἐξαπατᾷ τοὺς πολλοὺς.

Ἡ πραγματικότητα εἶνε ὅτι τὸ κακὸ αὐτό, τὸ σέξ, ἔχει διαλύσει τοὺς νέους. Κύριο ἐκπαιδευτήριον στὴν ἀκολασία εἶνε οἱ ἄθλιες **ταινίες στὴν ὀθόνη** (κινηματογράφο - τηλεόρασι). Εἶνε **σχολεῖο ἀκολασίας καὶ ἐγκλήματος**. Ἀπὸ τίς ἐκατὸ ταινίες οἱ ἐνενηνταενιά μιᾶνε γιὰ σέξ καὶ ἐγκλήματα. Ὅποιος βλέπει τὰ γκαγκστερικά καὶ σεξουαλικά, ἀλλοιώνεται. Ἀπὸ 'κεῖ κυρίως προέρχεται ἡ διαφθορὰ τῆς νεολαίας.

Στὴν Ἀμερικὴ εἶνε τὸ Χόλλυγουντ, ὅπου παράγονται οἱ ταινίες αὐτές. Ἐγραψαν οἱ ἐφημερίδες ὅτι συνέλαβαν κάποιον φοιτητὴ, ὁ ὁποῖος ἀνέβηκε σ' ἓνα πύργο, πυροβόλησε καὶ σκότωσε δεκαπέντε ἀνθρώπους. Ὅταν τὸν ἀνέκριναν τί εἶδαν, ἀπὸ ποῦ πῆρε τὸ μάθημα; Ἀπ' τὴν ὀθόνη· εἶδε μιὰ ταινία, καὶ μετὰ ὅ,τι εἶδε τό 'κανε πρᾶξι. Ἐτσι βγαίνουν **κακοποιοὶ μὲ δῖπλωμα**.

Ἄλλοτε τὰ παιδιὰ, ἀγόρια καὶ κορίτσια, μεγάλωναν, ἔφταναν μέχρι εἴκοσι ἐτῶν, καὶ δὲν εἶχαν ἰδέα ἀπὸ αὐτὰ τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀκατονό-

μαστα· τώρα ἀπ' τὸ μαστὸ τῆς μάνας τους μαθαίνουν τὴν ἀτιμία. Ὅπως τὸ παπὶ μόλις γεννηθῆ πέφτει μὲς' στὴ λίμνη, ἔτσι τὰ παιδιὰ **ἀπὸ βρέφη μολύνονται** στὴν ἀτιμία.

Ὅποιος πέση στὸ σέξ, κλάψτε τον. Μάνα - πατέρα, προτιμότερο ἢ κόρη ἢ ὁ γυιὸς σου νὰ πέση σ' ἓνα λάκκο μὲ ἀσβέστη παρὰ στὸ σέξ. **Ὅσοι παγιδεύονται στὸ σέξ εἶνε ἀξιοθρήνητοι**, γιὰ τὴν θὰ γίνουν τεμπέληδες, αὐθάδεις, προπετεῖς, ψεῦτες, κλέφτες, χαρτοπαῖκτες, ἐγκληματίες· καὶ τὴ μάνα τους θὰ προδώσουν, καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα τους, τὰ πάντα. «**Ἄβυσσος ἄβυσσον ἐπικαλεῖται**» (Ψαλμ. 41,8). Ὅπως ὅταν ἀφήσης μιὰ σφαῖρα - μιὰ μπάλλα ἀπὸ ἓνα ὕψωμα, αὐτὴ κατρακυλᾷ ὥσπου νὰ φτάσῃ στὸ χαμηλότερο σημεῖο, ἔτσι καὶ ὅποιος παγιδεύεται στὴν ἀκολασία, κυλᾷ ὡς τὸν πάτο τῆς κολάσεως. Τὸ σέξ εἶνε καταστροφὴ.

* * *

Τί πρέπει νὰ γίνῃ, ἀγαπητοί μου; Ἐμένα ρωτᾷτε; Ἐσεῖς ἔχετε παιδιὰ. Πᾶνε τὰ νιάτα, πάει ἡ νεολαία μας, σάπισε κυριολεκτικῶς. Ἐκπαιδευτικοὶ καὶ γονεῖς, ἐνῶ γιὰ ἄλλα ζητήματα φροντίζουν, δυστυχῶς ἀδιαφοροῦν γιὰ τὰ κακὰ πού μαστίζουν τὴν ἠθικὴ ζωὴ τῆς νεολαίας. Πολλὰ πράγματα ἔπρεπε νὰ γίνουν.

Ποῦ εἶνε **οἱ δασκάλοι καὶ οἱ καθηγηταί**; Κάνουν ἀπεργία γιὰ τὸ κράτος δὲν τοὺς πληρώνει ὅπως τοὺς ἀξίζει. Πολὺ καλά. Γιὰ τὸ μισθὸ τους κάνουν ἀπεργία, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, πού σαπίζουν, δὲν σκέφτηκαν ποτὲ νὰ κάνουν κάτι καὶ νὰ ποῦν στὴν κυβέρνησι· Ἡ θὰ κλείσετε σεῖς τὰ σχολεῖα τοῦ ἐγκλήματος, ἢ κλείνουμε ἐμεῖς τὰ δικά μας σχολεῖα!

Καὶ **οἱ γονεῖς**; Ἐπρεπε νὰ ὑψώσουν μαῦρες σημαῖες, νὰ κάνουν σταυροφορία, νὰ ἀπαιτήσουν ἀπὸ τὸ κράτος νὰ κλείσῃ τὰ κέντρα τῆς διαφθορᾶς καὶ ν' ἀπαγορεύσῃ τὴν κυκλοφορία φθοροποιῶν ἐντύπων, προτοῦ νὰ ἔρθῃ ἡ καταστροφὴ, προτοῦ νὰ τοὺς φέρουν καμμιά μέρα στὸ σεντόνι τὸ γυιὸ ἢ τὴν κόρη τους... Δὲν τὸ κάνουν δυστυχῶς, δὲν συγκινοῦνται· οὔτε κινοῦνται νὰ ἐξαλείψουν κάθε τι πού ἐμποδίζει τὴν σὺμφωνον ζωὴ, ὅπως εἶνε π.χ. ὁ ὀθνεῖος θεσμὸς τῆς προίκας, πού ματαιώνει τὸ γάμο τῶν νέων.

Ἄν δὲν γίνουν αὐτὰ, ἡ πατρίδα χάθηκε. **Ἄς ξυπνήσουν** οἱ παπᾶδες, οἱ δεσποτάδες, οἱ ἐκπαιδευτικοί, ὁ τόπος ὅλος, ἄς σηκωθοῦν καὶ οἱ πέτρες καὶ τὰ μνήματα, ἂν θέλουμε νὰ σωθοῦν τὰ παιδιὰ μας, ἢ νέα γενεά.

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῶν ἁγίων εἶθε νὰ μᾶς σώσῃ· ἀμήν.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2117

Τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ
Παρασκευὴ 24 Αὐγούστου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τιμὴ στὸν ἅγιο Κοσμᾶ

«*Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*» (Ψαλμ. 67,36)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὴ **μνήμη** ἑνὸς ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους ἁγίους καὶ μάρτυρες τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως, τοῦ **νέου ἱερομάρτυρος καὶ ἰσαποστόλου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ**. Σήμερα πρέπει νὰ ἑορτάζῃ ὀλόκληρη ἡ πατρίδα μας.

Ποιὸς εἶνε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς; Γιὰ νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ ἀξία του, πρέπει νὰ πᾶμε πίσω, νὰ δοῦμε **ποιά ἦταν ἡ κατάστασι** στὰ χρόνια ποὺ γεννήθηκε, ἔδρασε καὶ μαρτύρησε ὁ ἅγιος.

Ἦταν χρόνια πολὺ σκληρότερα ἀπὸ τὰ δικά μας, χρόνια σκλαβιάς, ποὺ τὴ Μακεδονία, τὴν Ἡπειρο, τὴ Θράκη καὶ ὅλη τὴν Ἑλλάδα πατοῦσε ἓνα θηρίο, γιὰ τὸ ὁποῖο ἡ Ἀποκάλυψις λέει ὅτι ἀπὸ τὴν ἄβυσσο θὰ βγῇ καὶ στὴν ἄβυσσο θὰ πέσῃ (βλ. Ἀπ. 17,8), θηρίο αἰμοβόρο ποὺ πίνει αἷματα ἁγίων (πρβλ. ἔ.ἀ. 16,6)· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ **Τουρκία**. Τέτοιο ἦταν καὶ εἶνε μέχρι σήμερα. Ποιὸς μπορεῖ νὰ διηγηθῇ τί ὑπέφεραν οἱ πρόγονοί μας κάτω ἀπὸ τὴν ἡμισέληνο;

Ποιά εἶνε τὰ σπουδαιότερα **ἀγαθὰ** στὴν ἀνθρώπινη ζωὴ· ἡ περιουσία, παραπάνω ἀπ' τὴν περιουσία ἢ ζωὴ, παραπάνω ἀπ' τὴ ζωὴ ἢ τιμὴ, καὶ παραπάνω κι ἀπὸ τὴν τιμὴ γιὰ μᾶς ἡ λευτεριά. Καὶ ὅλα **καταπατοῦνταν**.

Ὡς πρὸς τὴν **περιουσία**, οἱ σκλάβοι δὲν ἐξουσίαζαν τίποτα. Ὁ Τοῦρκος τοὺς εἶχε ρημάξει στὴ φορολογία. Κάποιος ἀνοίξε κατάστιχα στὴ βιβλιοθήκη τῆς Κοζάνης καὶ μέτρησε **100 εἰδῶν φόρους**· γιὰ τὰ χωράφια, τὰ γίδια, τὰ πρόβατα, τὰ γελάδια, τὶς κόττες, τὰ παράθουρα, τὶς πόρτες, τὰ ταξίδια, τὰ πανηγύρια, τὶς γιορτές, τοὺς γάμους, τὰ βαφτίσια, τοὺς τάφους... Γιὰ νὰ μπορῇ νὰ ἔχη τὸ κεφάλι του στὸν ὦμο ὁ ῥαγιάς, πλήρωνε τὸν «**κεφαλικὸ φόρο**». Ἄν ὁ ἁγᾶς ἐρχόταν σὲ χωριὸ καὶ τοῦ ἔστρωναν νὰ καλοφάῃ, ἔπρεπε νὰ τὸν πληρώσουν – γιατί; γιατί ...κούρασαν τὰ σαγόνια του· ἦταν ὁ «**φόρος τῶν ὀδόντων**» τοῦ ἁγᾶ. Μέχρι τέτοιου ση-

μείου! Οἱ Ἕλληνες καλλιεργοῦσαν, ἔβοσκαν, φύτευαν, οἱ Τοῦρκοι θέριζαν, ἔτρωγαν γάλα καὶ βούτυρο, μάζευαν καρπούς.

Οἱ Ἕλληνες δὲν ἐξουσίαζαν σπῆτι καὶ **οἰκογένεια**. Σκέπαζαν τὰ κορίτσια μὲ μαῦρες μαντιῆλες, μὴν τὰ δῆ Τοῦρκος καὶ τὰ πάρη στὰ χარέμια, ἐνῶ τὰ ἀγόρια τὰ ἔκαναν γενιτσάρους. Ἔνα ἑκατομμύριο Ἑλληνόπουλα ἄρπαξαν.

Περιουσία καὶ οἰκογένεια δὲν εἶχαν, μήπως εἶχαν **θρησκεία**; Ἔπρεπε νὰ λειτουργοῦν προτοῦ νὰ βγῇ ὁ ἥλιος, καμπάνες καὶ σήμαντρα δὲν χτυποῦσαν, ἐκκλησιᾶς δὲν μπορούσαν νὰ χτίσουν. Ἄν τολμοῦσε κανεὶς νὰ πῆ κάτι γιὰ τὸ Μωάμεθ, τὸν ὑποχρέωναν ἢ ν' ἀλλάξῃ θρησκεία ἢ νὰ μαρτυρήσῃ. Πολλοὶ μαρτύρησαν τότε, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ –μὴ λησμονοῦμε– ἀλλάξοπιστήσαν. Στὴν Ἀλβανία (ἀρχαία Ἰλλυρία), ἐνῶ ἦταν ὅλοι Χριστιανοὶ γιὰ τὸ ἄπο κεί πέρασε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀπὸ τὶς 500 χιλιάδες ὀρθοδόξων ἔμειναν μόνο 50, στοὺς νομοὺς Ἀργυροκάστρου καὶ Κορυτσᾶς· οἱ ἄλλοι ἔγιναν μωαμεθανοί. Στὴ δυτικὴ Μακεδονία, μέχρι τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, οἱ λεγόμενοι *βαλαῶδες* (στὶς περιοχὲς Σιατίστης, Γρεβενῶν, Καστοριάς) ἦταν οἱ ἐξισλαμισθέντες Ἕλληνες. Χρόνια δύσκολα.

Μὲ τέτοιες συνθήκες θὰ σβήναμε σὰν φυλὴ. Ἀλλὰ «*θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ*», λέει ὁ ψαλμωδός (Ψαλμ. 67,36)· μᾶς λυπήθηκε καὶ ἔκανε τὸ θαῦμα του, **ἔστειλε τὸν ἅγιο Κοσμᾶ**.

Ποῦ ἦταν ὡς τότε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς; Ἦταν ἓνα **φτωχόπαιδο ἀπὸ τὴν Ἀκαρνανία** καὶ λεγόταν *Κώνστας*. Ὁ πατέρας του χωρικός, ἀλλὰ πιστός· ἡ μάνα του μαζί μὲ τὸ γάλα τῆς τὸν πότισε τὴν ἀγάπη στὸ Χριστό. Νέος ἔφυγε, πῆγε στὸ Ἅγιο Ὄρος καὶ **ἔγινε καλόγερος** μὲ τὸ ὄνομα *Κοσμᾶς*· ἀσκήτευε, νήστευε, προσευχόταν· ἦταν ἓνας τίμιος καὶ εἰλικρινὴς ἀσκητής.

Μὰ δὲν ἔμενε εὐχαριστημένος. Ὅπως τὸ σαράκι τρώει τὸ ξύλο, ἔτσι ἐκεῖνον τὸν βασά-

νιζε μέρα - νύχτα ή σκέψι, ὅτι αὐτὸς μὲν εἶνε καλὰ ἀσφαλισμένος ἐκεῖ στὸν Ἄθωνα, μὰ οἱ ἀδελφοί του ζοῦν μέσ' στὸ δάκρυ καὶ στὸ αἷμα, καὶ ὅποιος κοιτάζει μόνον τὸ δικό του καλὸ κι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸν πλησίον του δὲν ἀξίζει νὰ λέγεται Χριστιανός. Τὸ φανέρωσε στὸν ἡγούμενο, καὶ μιὰ μέρα μὲ τὴν εὐλογία τοῦ μοναστηριοῦ ἔφυγε καὶ πῆγε στὴν Κωνσταντινούπολι. Ἐκεῖ εἶπε τὸ λογισμό του στὸν πατριάρχη, κ' ἐκεῖνος τοῦ ἔδωσε τὴν εὐχὴ νὰ βγῆ γιὰ νὰ κηρύξη. Ἔτσι ἄρχισε τὶς **περιοδεῖες** του.

Ξεκίνησε κρατώντας τὸν τίμιον σταυρὸ καὶ βαδίζοντας στὰ ἴχνη τοῦ ἀποστόλου Παύλου. Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὴ **ζωὴ καὶ τὸ ἔργο του**; Νηστικός καὶ πεινασμένος, κυνηγημένος ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους καὶ διωγμένος ἀπὸ τοὺς Τούρκους περπάτησε ὅλη σχεδὸν τὴν πατρίδα μας, ἀπὸ βουνὸ σὲ βουνό, ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία, πῆγε παντοῦ.

Τὰ λόγια του ἦταν ἀπλᾶ. Κήρυττε κάτω ἀπ' τὴ σκιά τοῦ σταυροῦ. Οἱ ψυχές, σὰν διψασμένη γῆ καὶ σὰν σφουγγάρι ποὺ ρουφάει τὸ νερό, τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ τὸν ἄκουγαν ἄλλοτε μέσα στὶς ἐκκλησιές κι ἄλλοτε κάτω ἀπ' τὰ δέντρα, ἄλλοτε σὲ βουνοπλαγιὰ κι ἄλλοτε σὲ ἀκροθαλασσιά, ἄλλοτε στὸ φῶς τῆς ἡμέρας κι ἄλλοτε νύχτα μὲ τὸ φεγγάρι. Ἔτσι παρηγοροῦσε καὶ κατήρτιζε τὸ σκλαβωμένο γένος.

Ἔκανε καὶ θαύματα ὁ ἅγιος Κοσμᾶς καὶ **γινόταν μεγάλη ὠφέλεια**. Τὸ πέρασμά του ἦταν ἐπίσκεψι ἀγγέλου. Χωρισμένα ἀντρόγυνα ξαναέσμιγαν, κλεμμένα πράγματα ἐπιστρέφονταν μέχρι καὶ μιὰ βελόνα. Ἔδινε ἐλπίδα στοὺς ἀπελπισμένους καὶ θάρρος στοὺς σκλαβωμένους, φρόντιζε γιὰ τὴν παιδεία τῶν ἀγραμμάτων ἀνοίγοντας ἑκατοντάδες σχολεῖα, γιὰ νὰ μαθαίνουν τὰ παιδιὰ «γράμματα σπουδάσματα, τοῦ Θεοῦ τὰ πράματα» (δημῶδες).

Ὁ ἅγιος Κοσμᾶς δὲν ἦταν μόνον διδάσκαλος τοῦ εὐαγγελίου, **ἦταν καὶ προφήτης**, προεῖπε πράγματα ποὺ ἔγιναν στὶς ἡμέρες μας· διαβάστε τὶς προφητεῖες του. Εἶπε π.χ.· ὅτι θὰ δῆτε στὸν οὐρανὸ **μαυροπούλια** ποὺ θὰ ρίχνουν στὴ γῆ φωτιά (ἐννοεῖ τὰ πολεμικὰ ἀεροπλάνα)· ὅτι μιὰ μέρα ὅλη ἡ γῆ θὰ ζωστή μὲ μιὰ κλωστή (ἐννοεῖ τὰ τηλέφωνα)· ὅτι θὰ πέσῃ πεῖνα καὶ θὰ δίνουν γιὰ μιὰ φούχτα ἀλεύρι μιὰ φούχτα χρυσάφι (ἡ «μαύρη ἀγορὰ» τῆς Κατοχῆς)· ὅτι ὁ διάβολος θὰ φέρῃ γῦρες μὲ τὸ κολοκύθι του (ἐννοεῖ τὰ διαστημόπλοια)· ὅτι θὰ ῥθῆ μέρα ποὺ θὰ ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιές καὶ θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές...

Καὶ **ποιό ἦταν τὸ τέλος του**; Ἐπειδὴ μὲ τὸ λόγο του καταργοῦσε τὰ παζάρια τῆς Κυρια-

κῆς, οἱ Ἑβραῖοι ποὺ ἔχαναν κέρδη τὸν κατηγοροῦσαν στοὺς Τούρκους, αὐτοὶ τὸν συνέλαβαν κοντὰ στὸ Βεράτι (ὅπου ἔφθασαν τὰ στρατεύματά μας στὸν ἑλληνοϊταλικὸ πόλεμο)· ἐκεῖ λοιπὸν τὸν πρόδωσαν. Οἱ Τούρκοι τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν πῆγανε στὸν Ἄσπο ποταμό. Κατάλαβε ὅτι θὰ τὸν ἐκτελέσουν, ζήτησε προθεσμία καὶ προσευχήθηκε, εὐλόγησε μετὰ σταυροειδῶς τὰ βουνά, καὶ τέλος, σὰν ἄθῳ παιδάκι, ἀφέθηκε καὶ τὸν κρέμασαν. Σὰν σήμερα τὸ 1779, τέτοια ἅγια ἡμέρα προτοῦ νὰ βγῆ ὁ ἥλιος, ἡ ψυχὴ του πέταξε στὰ οὐράνια, καὶ ζῆ ἐκεῖ μαζί μὲ τοὺς ἀγγέλους.

* * *

Αὐτὸς εἶνε, ἀδελφοί μου, ὁ ἅγιος Κοσμᾶς, ποὺ ἔσπειρε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Τὸ λέω καὶ τὸ τονίζω· Ἄν δὲν ἦταν αὐτός, σήμερα ἐδῶ δὲν θὰ ὑπῆρχε τίποτε, οὔτε ἔθνος Ἑλληνικὸ οὔτε σημαία Ἑλληνική. Ἡ ἀξία του εἶνε ἀνυπολόγιστη. Γι' αὐτὸ **ἔχουμε χρέος νὰ τὸν τιμοῦμε**.

Πῶς νὰ τὸν τιμοῦμε; Χτίζοντας βέβαια ναοὺς ἐπ' ὀνόματί του, τελώνοντας κάθε χρόνο τὴ θεία λειτουργία στὴν ἐπέτειο τῆς θυσίας του, ψάλλοντας ὕμνους γι' αὐτὸν, ἀνάβοντας κερὶ καὶ καίοντας λιβάνι στὴ μνήμη του. Αὐτὰ ὁμως εἶνε σχετικῶς εὐκόλα. Ἡ καλύτερη τιμὴ σ' αὐτόν, ποὺ εὐχαριστεῖ τὸν ἅγιο, εἶνε κάτι ἄλλο. Ποιός; Εἶνε, **νὰ βγοῦν καὶ σήμερα ἀπὸ ἴδῳ νέοι Κοσμᾶδες** ποὺ θὰ κηρύξουν τὸ Χριστό· κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ μας νὰ τὸν μιμηθῆ. Ἄλλὰ οἱ γονεῖς δυστυχῶς σκέπτονται διαφορετικὰ, ἄλλα σχεδιάζουν γιὰ τὰ παιδιὰ.

Ὁ Χριστὸς βέβαια δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς, ἐμεῖς ἔχουμε ἀνάγκη τὴν εὐλογία του. Οὔτε ὁ Χριστὸς οὔτε ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ μᾶς τὰ σκουλήκια. Κι ἂν ἐμεῖς ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό, κι ἂν ἐμεῖς γίνουμε βαλαῶδες, κι ἂν ἐμεῖς γίνουμε ἄπιστοι καὶ ἄθεοι, κι ἂν ἐμεῖς ἀρνηθοῦμε τὸ Χριστό, κι ἂν ἐμεῖς τὸν βλαστημήσουμε, κι ἂν ἐμεῖς λησμονήσουμε τὸν φωτιστὴ μας ἅγιο, κι ἂν ἀκόμα τὰ παιδιὰ μας γίνουν διαβολόπαιδα, τότε ἡ φύσις θὰ διαμαρτυρηθῆ· καὶ οἱ πέτρες ποὺ πατοῦμε θὰ γίνουν φίδια νὰ μᾶς φᾶνε, καὶ τὰ ποτάμια θὰ φουσκώσουν νὰ μᾶς πνίξουν τοὺς ἀχάριστους ἀπογόνους, καὶ τὰ ἀστέρια θὰ γίνουν ἀστροπελέκια νὰ πέσουν στὰ κεφάλια μας, καὶ ἡ γῆ θὰ σεισθῆ ἐκ θεμελίων· αὐτὰ τὰ ἄψυχα θὰ φωνάξουν, ὅτι «**Εἶς ἅγιος, εἶς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἶς δόξαν Θεοῦ Πατρός**» (Φιλ. 2,11 καὶ Θ. Λεϊτ.).

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων ἄς μᾶς ἐλεήσῃ· ἀμήν.

(f) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΗ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 806²

Κυριακὴ ΙΓ' Ματθαίου (Μαθ. 21,33-42)
26 Αὐγούστου 2018 (201)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Κακοὶ καὶ καλοὶ γεωργοὶ

«Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν» (Μαθ. 21,41)

Περὶ γεωργῶν, ἀγαπητοί μου, περὶ γεωργῶν ὁμιλεῖ σήμερα τὸ εὐαγγέλιο. Οἱ γεωργοί, πού ὁ Θεὸς τοὺς ἐμπιστεύθηκε τὸ ἀμπέλι του, ἀποδείχθηκαν **κακοί**· δὲν ἀπέδωσαν τοὺς καρπούς πού περίμενε. Γι' αὐτὸ στὸ τέλος τῆς παραβολῆς λέει, ὅτι τοὺς κακοὺς γεωργούς θὰ τοὺς τιμωρήσῃ ὅπως τοὺς ἀξίζει, καὶ θὰ παραδώσῃ τὸ ἀμπέλι σὲ ἄλλους γεωργούς, **καλοὺς** γεωργούς, πού θ' ἀποδώσουν τοὺς καρπούς στὸν οὐράνιο ἰδιοκτήτη.

Στὸ ἀμπέλι λοιπὸν τοῦ Θεοῦ, δηλαδὴ στὴν Ἐκκλησία, ἄλλοι εἶνε κακοὶ γεωργοὶ καὶ ἄλλοι καλοί. Καὶ ποιοί εἶνε οἱ γεωργοί; Γεωργοὶ εἶνε οἱ ἐργάτες τῆς Ἐκκλησίας, **οἱ κληρικοί**. Γι' αὐτὸ κ' ἐμεῖς θὰ μιλήσουμε γιὰ τοὺς κληρικούς· **πρῶτα γιὰ τοὺς κακοὺς**, καὶ ἐν συνεχείᾳ γιὰ τοὺς καλοὺς κληρικούς.

* * *

● Ὑπάρχει, ἀγαπητοί μου, μία τρομερὴ **προφητεία**, πού τὴν εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, καὶ στὶς μέρες μας ἐκπληρώνεται. Τὸν ρώτησαν· –Ποιά εἶνε τὰ σημάδια ὅτι ἔρχεται ἡ καταστροφὴ τοῦ κόσμου; Κ' ἐκεῖνος ἀπήντησε· –Ἦταν ἐποχὴ πού οἱ κληρικοὶ ζοῦσαν σὰν ἄγγελοι· δὲν ἀγαποῦσαν τὰ λεφτά, δὲν ἀγαποῦσαν τὴ δόξα, δὲν εἶχαν πάθη, στέκονταν ψηλὰ μέσα στὴν κοινωνία· καὶ τότε οἱ λαϊκοὶ ζοῦσαν σὰν ἄνθρωποι. Θὰ ἔρθουν ὅμως, λέει, χρόνια κατηραμένα, πού θὰ πέσῃ καὶ θὰ ἐξευτελισθῇ ὁ κληρικός. Καὶ τότε, ὅταν οἱ παπᾶδες θὰ ζοῦν σὰν τοὺς λαϊκοὺς, οἱ λαϊκοὶ θὰ ζοῦν σὰν τὰ κτήνη· καὶ τότε θὰ ἔρθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Τί ἐννοεῖ ὅταν λέει, ὅτι **οἱ παπᾶδες θὰ ζοῦν σὰν τοὺς λαϊκοὺς**; Δηλαδῆ· πάει στὸ καφενεῖο ὁ λαϊκός, θὰ πάη καὶ ὁ κληρικός. Πάει στὸν κινηματογράφο ὁ λαϊκός, θὰ πάη καὶ ὁ

κληρικός. Κουρεῖει τὰ μαλλιά του ὁ λαϊκός, θὰ τὰ κουρέψῃ καὶ ὁ κληρικός. Παίζει φουτμπῶλ ὁ λαϊκός, θὰ παίξῃ καὶ αὐτός. Παίζει χαρτιά ὁ λαϊκός, θὰ παίξῃ καὶ αὐτός. Καὶ στὸ χορὸ ἀκόμα πάνε. Βγάζουν τὸ ράσο καὶ τὸ καλυμμαῦχι τους καὶ χορεύουν. Αὐτοὶ εἶνε οἱ **μοντέρνοι παπᾶδες**, πού θέλουν νὰ πνεύσῃ ἓνα νέο ρεῦμα στὴν Ἐκκλησία. Ἄλλ' ὁ ὀρθόδοξος κόσμος τοὺς ἔχει σιχαθῆ.

Τὰ εἶπε ὁ ἅγιος Κοσμάς, καὶ **τώρα γίνονται**. Μείναμε δυστυχῶς λίγοι νὰ διαμαρτυρώμαστε. Δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃ ἂν αὔριο ἔρθῃ ἄλλη κατάστασι· ἐμεῖς, ὅσο μπορούμε, θὰ κρατήσουμε τὴν τιμὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἀδιαφοροῦμε τί λένε καὶ κάνουν οἱ νεωτερισταί.

Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός λέει· Ὅταν οἱ παπᾶδες θὰ ζοῦν σὰν τοὺς λαϊκοὺς, τότε οἱ λαϊκοὶ θὰ γίνουν σὰν τὰ κτήνη, καὶ τότε θὰ ἔρθῃ τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Καὶ τώρα ἀκοῦς πλέον τοὺς λαϊκοὺς νὰ λένε· Ἔε, κι ὁ παπᾶς τὸ κάνει αὐτό... Ὁ παπᾶς πάει στὸ θέατρο, ὁ παπᾶς πάει στὸν κινηματογράφο, ὁ παπᾶς πάει στὸ γήπεδο, ὁ παπᾶς πάει ἐδῶ, ὁ παπᾶς πάει ἐκεῖ. Ἡ παπαδιά του φοράει μίνι, τὰ κορίτσια του γυρίζουν δεξιὰ κι ἀριστερά, τὰ ἀγόρια του ἔχουν γίνει τεντυμπόηδες. Τί διαφέρει, σοῦ λέει, ὁ παπᾶς ἀπὸ τὸ λαϊκό; **Ἐπάγγελμα καὶ μαγαζὶ εἶνε ἡ ἐκκλησία...** Γι' αὐτὸ καὶ ὁ λαὸς ἔχει ἀποκτηνωθῆ.

● Λέγοντας βέβαια αὐτὰ γιὰ τὸν κληρὸ δὲν παίρνουμε σβάρνα ὅλους τοὺς κληρικούς. Ξέρουμε πολὺ καλά, ὅτι ὑπάρχουν καὶ κληρικοὶ πού εἶνε **καλοὶ γεωργοὶ** καὶ τηροῦν τὴν ἀξιοπρέπειά τους. Μπορεῖ οἱ περισσότεροι νὰ ἔχουν ξεφύγει, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ ἓνα μικρὸ ποσοστὸ εὐλαβῶν ἱερέων.

Σύμφωνα μὲ τὴν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας

μας ὁ παπᾶς πρέπει νὰ εἶνε **σὺν ἄγγελος** μέσα στὸν κόσμον αὐτόν. Παλαιότερα ἕνας Ἄγγελος περιηγητὴς πῆγε στὴν Κύπρο, κι ὅταν ἐπέστρεψε στὴν Ἀγγλία εἶπε· Εἶδα στὴν Κύπρο ἄγγελο! Ὅταν τὸν ρώτησαν, ποιὸς εἶνε ὁ ἄγγελος, λέει· **Ὁ Κυπριανός**· ἅγιος ἄνθρωπος, ἀφιλάργυρος, νὰ τὸν ἔψαχνες δὲν εἶχε οὔτε ἕνα γρόσι· ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς καὶ τῆς νηστείας... Ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ Κυπριανός; Ὅταν τὸ 1821 κηρύχθηκε ἡ ἐπανάστασι, ξεσηκώθηκαν καὶ οἱ Κύπριοι. Ἐλευθεριά! φώναξαν. Τότε οἱ Τουρκαῶδες πήρανε μαχαίρια, γεμίσανε καράβια, βγήκαν στὴν Κύπρο καὶ ῥημάξανε τὸ νησί. Πιάσανε τὴ νύχτα τὸν Κυπριανὸ καὶ τὸν κρεμάσανε –τρεῖς μέρες ἦταν κρεμασμένος ὁ ἅγιος Κυπριανός– καὶ μαζί του σκοτώσανε τριακόσους παπαδες καὶ ἄλλους πρὸχοντες τοῦ νησιοῦ.

Νάτος ὁ καλὸς γεωργός! σὺν ἄγγελος στέκει πάνω ἀπὸ τὸ νησί αὐτὸ καὶ τὸ εὐλογεῖ.

Καὶ ὄχι μόνο τότε ὁ Κυπριανὸς στὴν Κύπρο, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλη τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία σὲ κάθε ἐποχὴ **δὲν λείπουν** οἱ καλοὶ γεωργοί, οἱ φύλακες ἄγγελοι τῆς ἀμπέλου. Ἄγγελοι καὶ καλοὶ γεωργοὶ εἶνε οἱ τόσοι μαρτυρικοὶ ποιμένες τῆς Ὁρθοδοξίας, εἶνε **ὁ κάθε καλὸς ἐπίσκοπος καὶ ὁ κάθε καλὸς παπᾶς**.

Μπορεῖ τότε οἱ παπαδες νὰ ἦταν ἀγράμματοι, ἀλλὰ εἶχαν στὴν καρδιά τους τὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἑλλάδα. **Ἄχ, ποῦ εἶνε αὐτοὶ οἱ παπαδες!** Τώρα, μορφωμένοι, σὲ σχολὲς καὶ πανεπιστήμια, μὲ τὰ γαλλικά τους καὶ τὰ ἀγγλικά τους, μὲ τοὺς σβέρκους τους ξυρισμένους, μὲ τὰ μαλλιά τους κομμένα, μὲ τὰ ῥασάκια τους σιδερωμένα... Ἀπὸ ἀγιωσύνη ὅμως; Ἐκείνοι τότε εἶχαν ἀξία· θυσιάζονταν γιὰ τὸ ποίμνιο.

Τὸν καιρὸ τῆς τουρκοκρατίας **στὸ χωριὸ Ἀκρίτας - Φλωρίνης** ἦταν ἕνας παπᾶς λεβέντης, καλὸς γεωργός, **ἄγγελος προστάτης**. Εἶχαν στὸ χωριὸ ἕνα ὁμορφο κορίτσι. Οἱ Τουρκαῶδες νύχτα, σὺν τὸ γεράκι, ἄρπαξαν τὸ κορίτσι καὶ τὸ πήγανε στὸ χαρέμι. Ποιὸς νὰ μιλήσῃ; Ὁ παπᾶς ἔκλαιγε δυὸ μέρες. Ὁ ντελὴ - παπᾶς –ἔτσι τὸν λέγανε (δηλαδὴ ὁ τρελλὸς - παπᾶς, γιατί εἶνε τρελλὸς γιὰ τὸν κόσμον ὅποιος βγαίνει ἀπὸ τὴν πεπατημένη ὁδὸ)– μιὰ νύχτα πηδάει τοὺς φράχτες καὶ τὰ ντουβάρια, μπαίνει μέσα στὸ χαρέμι, ἀρπάζει τὴ Χριστιανοπούλα, τὴ φέρνει πίσω, καὶ μετὰ φεύγει στὴ Ῥωσία γιὰ νὰ γλυτώσῃ... Τέτοιοι ἦταν οἱ ἱερεῖς. Προστάτες τῶν χηρῶν καὶ ὀρφανῶν, φιλόανθρωποι καὶ ἐλεήμονες, μὲ ἀπέραντη πατρικὴ ἀγάπη στὴν καρδιά τους.

Ἄς μνημονεύσουμε ὅμως καὶ τὸν **ἐπίσκοπο Φλωρίνης Πολύκαρπο**. Ἄν δὲν ἦταν αὐτός, δὲν θὰ ἔταν ἐλεύθερη ἡ Φλώρινα. Τὸ λένε τὰ ἐπίσημα χαρτιά τοῦ ἐπιτελείου. Ἐβλεπε, ὅτι οἱ Σέρβοι κατεβαίνουν. Πῆραν τὸ Μοναστήρι, κι ἀπὸ ὦρα σὲ ὦρα θὰ ἔπαιρναν καὶ τὴ Φλώρινα. Τότε στέλνει ἕνα παπᾶ τὰ μεσάνυχτα· πέρασε τὰ φυλάκια, βρῆκε τὸ στρατὸ καὶ τοὺς εἶπε· «Ἄν δὲν τρέξετε, ἡ Φλώρινα πέφτει στὰ χέρια τῶν Σέρβων». Νύχτα τότε, μὲ κρῦο καὶ βροχὴ, μὲ μεγάλο καλπασμὸ τοῦ ἵππικοῦ, μόλις πρόλαβαν. Τοὺς περίμενε ἔξω ἀπὸ τὴ Μητρόπολι. Τοὺς ἀσπάσθηκε καὶ ὑψώθηκε ἡ ἐλληνικὴ σημαία. Ποιὸς τὸν θυμᾶται σήμερα;

Ἄγγελοι προστάτες καὶ καλοὶ γεωργοὶ τοῦ βασανισμένου λαοῦ μας εἶνε οἱ κληρικοί, ποὺ μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ κρατοῦνε τὸ λαὸ μας. Πῶς ἔμεινε ἡ Κύπρος τρεῖς χιλιάδες χρόνια; Πέρασαν κατακτηταὶ καὶ κατακτηταί. Δὲν κατῶρθωσαν νὰ σβήσουν τὴ φλόγα. Ποιὸς τὴν κράτησε ἀναμμένη; **Ὁ παπᾶς. Αὐτὸς βάζει λάδι καὶ μένει ἄσβηστη ἡ καντήλα** τῆς Ἑλλάδος. Μάλιστα, αὐτὴ εἶνε ἡ Ἐκκλησία μας μὲ τοὺς καλοὺς γεωργοὺς τῆς.

Τὸ Ἑλληνικὸ κράτος ἐν τούτοις ἀπέναντι στὴν Ἐκκλησία ἔδειξε αἰσχρὴ διαγωγή. Θέλετε νὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία; Ὅταν ἐλευθερώθηκε ὁ τόπος, στὴ Μητρόπολι Φλωρίνης συνέβη τὸ ἐξῆς. Ἦρθαν, ἀπὸ κάτω, διοικηταί, νομάρχες (οἱ περισσότεροὶ μασόνοι). Καὶ τί ἔκαναν; Ἄ, λένε, τώρα δὲν θέλουμε ἐκκλησιᾶς καὶ παπαδες. Καὶ πήγαν μιὰ μέρα νὰ κατασχέσουν τὴ Μητρόπολι, νὰ βγάλουν ἔξω τὸ δεσπότη, γιὰ νὰ κάνουν τὸ κτήριο σχολεῖο!... Ἔτσι περιφρονεῖται τὸ ράσο.

Ἄλλὰ σᾶς τὸ λέω ἐγώ, ποὺ ξέρω τὴν πατρίδα· **ἡ Ἑλλάδα εἶνε καλὸ περιβόλι**, ἔχει καλὸ χῶμα. Ἄμα ὅμως τ' ἀφήσῃς, θὰ γεμίση ἀγκάθια. Καὶ αὐτοὶ ποὺ καλλιεργοῦν τὸ περιβόλι εἶνε οἱ κληρικοί. Αὐτοὶ εἶνε οἱ καλοὶ γεωργοί. Ἄν τὸ σκάψουμε, ἂν τὸ ποτίσουμε μὲ τὰ δάκρυά μας, ἂν τὸ καλλιεργήσουμε, αὐτὸ τὸ περιβόλι θὰ τινάξῃ ρόδα καὶ θὰ γίνῃ ἡ πιὸ ὠραία χώρα τοῦ κόσμου.

* * *

Ἀγαπητοί μου! Ὅλοι ν' ἀγωνισθοῦμε, γιὰ νὰ γίνῃ ἡ πατρίδα μας κράτος Θεοῦ. Ἄν ἀρχίσῃ **μία ἠθικὴ καὶ θρησκευτικὴ ἐπανάστασι**, ἡ Ἑλλάδα θὰ ἀναγεννηθῇ, θὰ γίνῃ βασιλεία Θεοῦ, ἀστέρι φωτεινὸ, καὶ ὅλοι θὰ δοξάζουμε τὸν Χριστό· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνο**